

СЕРЕДА МИХАЙЛО

ОПОВІДАННЯ

ГОЛОВНИЙ ОТАМАН.

САМСОН.

ЛОГІКА.

ЗА ДРОТАМИ.

ГЕРОЙ.

Вид. Червона Калина.

ОБКЛАДКА СМІТАНЮКА.

24/1

Передана Мухомову.

Отвѣдана

/ Логика, Самсон, Серый, Задротами,
Там, где импровизация.

Свирли В.С.

24/53/1/1

Kalisz. Poost. Swr. № 61.

Do swojej Regalyi:
„Simoncy Pierwoni Kramm.”

Мно нест магическѣ асирѣ моѣхъ индигамъ,
які не не бундъ груковані:

1) Лорика

2) Саксон

3) Перси

4) За-грозомъ

5) Мамъ, де мурѣхъ и елечіма

Нахоило прѣмъ Регаліи, коимъ на то лона
моѣхъ апропоміеетъ, нгдаѣ ихъ збѣрхотъ.

Загеленіѣхъ поготмѣхъ на lei лумомъ
Регаліи, по стѣсані з лугамѣхъ
Куммѣхъ.

В мѣстохъ нѣмѣхъ
Регаліи Мамъ

19 $\frac{8}{XI}$ 13 Зрѣхъ

Лорика

Росевого лигнєвого дня 1921 року з бра-
ли Онуфріївського жіночого монахе-
ства військовий триє: сотник Київ-
ської державної Академії Тиме Моту-
зок, сотник Петро Флауїдига і ро-
внєвий старшина Сергій Кречет-
Парковський, всі - повстанці з удар-
ного загону отамана Меленя.

На узліссі монастирського лі-
су стрілих їх воятає отже Акіл
з невнимним словом:

- В Тогом! Фавкого болемовиєв-
немає...

Колі військовий воятає на лісову тро-
пу, Тиме Мотузок подає команду:
- Стій!

Всі зупинилися.

Піднесли до горі руки стар, як це
роблять повстанці бікати парі, коли
надають в одійлих голодних адово-
вєтєв, Мотузок пробудовів:

- До-лі-до-солє...

На хвилюю розпорядній дамовтєв, і
фаттєв величє, побігєв, фадєсно і
вармєтєв дагуєв у лісі дерков-
ний шєв:

- Взабраной вєвєдї побєдїтєлєнєв.

Досить екзотичний жанр творє-
ли своїм зовнішнім виглядом по-
роєв серед бікового сосновєв лісу
під якими блакитним небом. / Дотує
одєтєв повстанцєв, які перєховєв-
лиє в монастирі Єдєв, коєвєв

перебравши їх в огляд, що знайшовся під
рукою в мармурових музее історико-
мистецьких предметів.)

Потім переду дрібнотами на величаві
місцях, зухомлявши, вухом, в
рукавом ритмічному голосі на
мусімі мні ступені Мотузюк.
Був він заданний у давній доріж-
ковий каменюк і сині музичні
кі мистецькі, що розагу, де павла
первага діржати мистецька, нагадува-
ли російський музичний. В мистець-
ській дивині з бронзовими розрива-
ми і підперезаним кофмичним кон-
кавом був з'являється сириніт Фла-
мандіа; сириніт англійський мистецький
сириніт на його мистецькій голові мистець-
но і мистецько; на його босих ногах мистець-
ки мистецькі мистецькі, що були
розривні золотими і сиринітими
мистецькими. Мистецькі і мистецькі, саго-
мичні на грудях мистецьких музич-
ки мистецькі у мистецькій мистецькій
мистецькій Фламенко - Парковський, в
мистецькій мистецькій, в мистецькій
мистецькій мистецькій за часу
Мистецька III і в мистецькій мистецькій
мистецькій. Був він довгоносий, сириніт-
ний зі сиринітими мистецькими оч-
ми і мистецькими мистецькими.

Мистецькі і мистецькі, мистецькі
мистецькі на мистецькій мистецькій
і мистецькій в мистецькій мистецькій мистецькій
мистецькій мистецькій мистецькій. Мистецькі
мистецькі і мистецькі мистецькі
мистецькій мистецькій. В мистецькій мистецькій
мистецькій мистецькій; в мистецькій
мистецькій мистецькій мистецькій.

А на мистецькій мистецькій
мистецькій і мистецькій мистецькій
мистецькій, мистецькій мистецькій мистецькій
мистецькій мистецькій мистецькій мистецькій

4
підобавили під себе ноги і склавши
руки на окупочку, що був з турсько-
ками і сновитими шмивками.

- Сабаніз сайр олсун! - скариновим
во привітався з нею таттарського
мовою студенту.

Переслухавши бабуся виразила
на нього сліпучі оці і позирнула
позаду себе, певно шукаючи шмивів
до з'ясування.

- Недаремно ейі-ли? - ^{xx} Скаринов
студенту.

Бабуся надомно перекрестилася
і перетісла оці на сотника з тими
виразом, що благав горятинку.

- Не робіть мені лиха...! Що ви
зда люди? - зтиха і боязко проше-
потіла вона.

- Ми - махаліські носли! Мука-
ло алатир-каліня і коловіного
мяса, - з паттосом і строго виголо-
сив сотник.

Вражда про коловіне мясо скосила
в бабусіних нощі всі старі фю-
ки: зі скупитиїстю дикої кози
милотнула вона в рушавину
березняка і зникла назавше з
очей подорожніх, пачимали
їм окупочка.

Сніжился подорожній... Сніжа-
лося і осипалося рисове сонеч-
ко і витавиловало золотими
сплоїнами на лисині сотни-
ка Фламміді.

- Varietas varietatur et omnia
varietas... - почав було скаринов
студенту і фантомом заклопотана уз-
лиці, з-за горілка, викорнулося село Тече.

xx - Добрий день
- Як ваше здоров'я?

з величкого дерев'яного церковного, з віт-
ряками на горбку і верстами на став-
ку. Екрану церкви стирчала під со-
ляними дахами звичайна селянська
будівля зі широкими ганками, на
приписку якого було накреслено пор-
тними фарбами ще за царя:

"Т. о. волосного управління."

На ганку і довкола його на землі си-
діли, зігнувшись ноги в колінках, де-
сятка зо два або зо три селяне з гру-
бими цівками в руках; сиділи
мовчки, мелом крихтоскі дерлися
підчас загальної молитви.

Серед них стовпави якісь військо-
ві люди з червоними стрічками на
грудах і озброєні з тил до голови: з
ружичками, гранатами і шаблями.

На вулиці два червоноармійця
стиснули котей, які були порозсі-
дані і тупочували на соняшній
свечі.

— Голошівки! — гучно сказав метео-
рою на мислах подорожніх. Пліка-
ти не приходилося: їх забачили
і в зацікавленнях розглядали.

— Честно і слава! — гучно сказався, від-
лискої несподіванки сам не свій,
розчудлений тиством, самоттю
в повітрі поттавських димів.
Селяне піді по команді покидали
зі себе мовчки шапки і мовчки зно-
ву їх позодрали.

— Нащо вам почитання! — голо-
сно відповів руський, з червоними
обличчям, зі зливим зечастим
очима кривавий і високій чер-
воноармієць, на грудах якого зна-
лися пригнетені до старинської па-
м'яті дві гранати і фєватори си-
стемні "Ногана".

— Мах, яка сьогодні свечка... Тупо-

6
голодалися і напичувалися в горючі, що
надувалися тисом відпочити і пробав-
ка залюбити, ^{сказався туди} - ~~намагався~~ ^{сказався} ~~сказався~~
тисоматися вісно, ніді не відгубаю-
ти медзметки.

Селяне побрали, чепов понабура-
ли у фронт води...

В бринуці вадіг на чамок цувіватий
чамок зі мкірчатого ткего в фрукасе.

- Подгрімітте, товарию воецук,
вгерамній тгортков заседація, - звер-
нувся він до куртатного червоноар-
мійця. Вадативим подорожників,
він дамовк і здувовано задивлявся
на ісе сьзоттатний одяг.

- Чтто ви за люди? - насмішли-
во запитав він саттника.

- Стоттени... Повертаємося з Мар-
дебургу на Кувіцуну, - чепов від-
говів саттник.

Куртатний воецук, сгеришся на
мадброк, губахоту сгеришся за фру-
хали подорожників. Чого роза гово-
рива: - Меті, такаі-сакі, не зоре-
метте. Я добре знаю, что ви... Ка-
кої дудетте коннофранції? в паме-
ціков лі? алі с дусовеноттва? - за-
питав він подорожників.

Подорожники назвали свої тгортції.

- Бувший студент Кувіської ду-
совної Академії і канцелярмус
царської армії

- Тгорттароский тгортник
Л.... во товітту.

- Уттадовий тгорт 183-го Кср-
чесского тгорт.

Мотузок тгорт не ліг сгортва-
тися на тте, яка махатна сива
криваса для селян в назвистку
іого мкірчотной квалідоікації. Во-
ни зірвались з місця і фрозгляда-
ли студентта з тими сиваками, з

з якими голодна сорочка циніве кістку.
- Студенти... це ти, що наріг хрищений
катували? - з загрозою і недовістю ви-
кукували в торбі!

- Що? наріг катували?... переш-
тував розпіваний студент, одра-
женний і зневажаєний глибокою стіною
про себе.

Трапи, що розмова приї^{ла} на
загострені доріжки, сотнік набли-
звся до парка і крикнув:

- Прощу слова!

В постанні напханого грошовця,
висунувши наперед праву ногу і ви-
машуючи рукавичкою, почав він гово-
рити про заслуги студентів:

- Ви пошаманіли! Студенти-
це той бувий революційний аван-
гард, який завжди бунтував проти
царя. Тільки того, студенти під-
готували кадри, які скинули царя.
Скинули, щоб здобути вам права
вільного народу, аби ваші дії
вчили по школах гідного лютого,
аби...

- Орудда, товаришу! - обірвав
грошовця на тілослові панок з те-
кого в рукаві, він ще голова місце-
вого істоткача: - Ваші гради
гідні і батокі розвивали гідною
лютого і нічого їм не заборочав.

- Безусловно, гравада, - потвер-
див вострук: - Стоти буржуїзму
єрзє сєтє... Очєнь подозрітєльєно...

Сотнік розгудився: засунувши
в кишені руки, він розгавида
блукав сумним очима дєсє, пота-
рідого, шиття втративши і
бодівий вигляд і товаришу поїде
грошовця.

... Млирилося і сміглося весе-
ле сонце і тачо скало догатили

пролітним дивом, бронзові обличчя, зливаю-
чи з ними ~~порха~~ діамантовий стру-
мокалий потік пороху.

Студент нервував і мів ався на
сотника, що зіпсував все одібно: не
з того почав фрозлову. — Без знання
закону про виключення третнього і
символів, — думав він: — пороби до се-
бе не привертати.

Пороби привертати і привертати, сир-
кулою зрозуміти пояснення сотни-
ка. Коли вона затихла, студент
підніс до горні руку, подавши сир-
чане, що він дає друге слово.

Пороби настільки ж.

— Прощу відновити! — рішуче і
голосно, як подають військову ко-
манду, мовив студент: — Одна ре-
чя, на якій ви вказуєте, коли
наперска до революції?

— Князя Мердатову! — одвержено
відповів пороби.

— А ти? Справу ви розробили свої на-
ками!

— Князя Мердатову!

— А ти, коли не все наперска?

— Навіть! — безпеліснійно і гучно звер-
нула пороби.

— Коли?

— Вигляд так: князя ми пориш-
ли, а зелимо і ти відібрали, до нас.

Студент на зливному зашисив
ся. — Чи то звичайна селянська
упертість сидить в іскіх печи-
ках, чи то відсутність логічної
думки не дає їм зрозуміти зви-
чайних фелів, — думав він і по-
чав спокійно і ладно доводити
їх до правди: — Стреша бачи зр-
зуміти, що зелимо і ти придбали
бачи на французьке революційних
здобутків. Революцію викли-

ками ідейні люди, що були незадово-
лені царськими фресками. До та-
ких ідейних людей в першу чергу
підпада залицянти студентів. Студ-
енти...

- Черуша! Вздох! - припинив
вогнучк балакаючого студента.
Ні студент, ні механік, ні сот-
ник не звернули уваги на голову
історика: він утримував нерешо-
сився з одного кінця торба в дру-
гий, механік грав в перестави-
лююча розподілення, висівав
на гарок і ціле шепотів на ву-
хо вогнучкові.

- Рісеев! Петров! Комаков! -
вибухнув він переставлюючий,
наблизившись до сотника Фамі-
діан. - Ступи до солодкої, - сіп-
нув він сотника за сорочі пот-
ки.

- Що то єсть солодка? - не зро-
зумів сотник.

Уфимський і миролюбний Ріс-
сеев дав зрозуміти, похизивши
йому цуквадоло фруктові. - Не
спрашивай, буржуїзна своя! -
вибухнув він від потягів охочий
звір і, сосисивши сотника біло-
ного фрукта за комірець, потяг-
нув його на гарок.

- Маровна грошад! Ступи
слова! - намагався цим сказати
студент, коли отинився в галів-
них обіймах Комакова. - Що?
скази! Як ти міг дозволити! - за-
волав він на Комакова і з фризону
вдарив його ногою в висвіт.

Розтопчений Комаков снігав студ-
ента лівим ногою і ногою правою
бачи його цуквадами фрукти-
ми.

Троїстравський механік Ефрем-Пар-
ковський, свідомий догмобушкис
звучав, вужно знаменував в торбі
і зі ступеністтю антилопи вого-
нів на парок, схвилювано миття-
ми:

- Окопне казисте, де нутт у вас
погодна?

Сміялося і ослухивогося чин-
неве сонце

- Ще щирога! Мой казати,
сумішча зупини! - забалакавши
по дорожній, отинившись в мечині
і вуглемі камені, що догмисно
свого нагадувала нутт. Небе-
миске віконце в розбитого мисно
було замкнуте брудного каміюжко.
доливка вивазава мисно, ме-
рівна, в вибоинами, на дуги
студентів, нагадувала фелсего
Пішмисського мівоствора. Стін-
ка - корні, вкриті ляхами, як та
в пії миття. Не було де нут-
систи: мі креселки, мі лавки, на-
віть одружка.

- Добра наука, оттой закон
про виключення нуттисого, - кер-
кував зі студентів ~~на~~ ади від
всего дука, механік.

- Ото мисити, мисити по-
ламати, - відкувався сонник, ви-
рівноточу фел мисити.

- Моє ми стогоно! Сидіти
братерство на підлозі, - частин-
но запрошував студентів. - Туде-
мо чекати кінця, ~~не~~ не сподіваюсь,
щоб він був для нас часивий.

За дугмисним дугмисом по-
годно полівно первотравмисий
і миса нова голосна фелсого.
Селани не було нутт, невно фел-
мисис по ваттис. Отоє зі фелсого

армійців оповідав про свого сусіда на
австрійському фронті:

... - Сталося це місячної ночі на
ночці в поштовому каравані. Вирк, від
переляканих чоловік ідемо, ніби не
свої, Прощай на нас. Чуєш: - Стій!
А що такого? Він відновлює: - Ру-
сін з під Пампоналя. - Почему і ку-
да? - дивитися. Виходило, що не
ідемо ми серця до немців і тиралів
до нас, ніби до своїх. Веди мене його
в поштовий караван; веди-а на ду-
ше у мене сирітство; голос який-
то ізмиганий вимучує: - Ой, брати, не
пропасти, мійона ведомо... Знав,
що докуривати треба провзирати,
да беда моя, що неграмотний.
Навчати годувалися: дивитися його:
- чому так? - Показується мій гро-
мі... Умови ви годували?...

Червоноармійське повстання, тримали
ми всіх на довічу навіс.

- І чому? Не муси, говори? - тира-
мство червоноармійське авдиторія

- Показується австрійські гроші;
відносимо він голосу для глибокого
вразення. - Асноє дело, що - мійбон.
Множов закони наказується ве-
матно... А приєднується до, етакун
своєго!...

Авдиторія загубила, немов догос-
пийний фін, коли вивести на вес-
ні з вулика. Вразення, які навбав
на червоноармійців догоспийний
відносимо, не були сирітством для
вуса годувальників.

- Хейт дурняков! - чутти було в
окопній: - Петровіч, фла про-
дає нарисано, мій Петровіч.

- Чувши? Це вони не так, як
про мене... - сирітство Мотузков сиріт-
ка. - Фла бісового батюка стій оттого

циліндра нахилив на лобу голову. Ні-
сого як він зветися в фразичній дого-
мовинській голові.

- Бог знає, чи той циліндр чи
то твій осигівський пансерфак, але
я маю негодне передчуття, що твій
бу догославський свещенству воз-
глатить елей в лисця, які отто нага-
дують російський титанф, - мар-
тував сотник, лежачи на підло-
зі - на цеглі Сієри - Твадєналі і
підплатіти ногали Андєлєвоку
мизіну.

- Звони логіки непереможні...
Колі тівки дадуть мені вислови-
тись. Я доведу... - тівки в сіді сту-
денту.

Скритими двері, і на порозі со-
лодкої виросла логіка постать
Аїсєєва з фуминцєю в рукав.

- Виходи! - образливо митованув
він студента титкладом фумин-
ці. - Сталогіне митов сіделі мене
спірно, тока я не зажає то морде.

- Не тивка! Свиней я в тобою
на вигоні не гачав! - змигнув фоз-
міваний Мотузок, червоний від
звипитання, з тіною на губах і
стиснутими кулаками.

Аїсєєв схопив студента за комі-
рець і зі силою витяг його на двері.
Мотузок, як той світлоф в небі,
пчоском через двері на чаток і
вентувся на ~~двері~~ перед креселком,
в якому сидів, змигивав очі на цу-
ди, готова істочкова.

- Прошу показати вамі добу-
менту, - строго звернувся він до
студента.

Студент даментушився, мукаючи
в кишенях паперів, якіс не мав.
Воспрук, перекинувши мадлоку на

тучев, так як приймаючи функції, наблизився до студентів і ознайомив його з тим єдиним проєктом, що говорив: - Мені це збрешеш. Ще не визнавайся, що ти і відкинув?

- А чого до всіх вас приїхав тут, - перш ніж позирнувши до нього і перевернувши Мотузок і, сміючись обоє отримавши деякі частини очей вогнуток, почав:

- Прошу вас відповісти мені одразу і швидко, кого ви графічно беріть і які точки фреволюційного руху ви захищаєте?

- Дев'ять і п'ять? - в свою чергу запитав ~~студентів~~^{їх} сподіючись, що наскочи вогнуток і напорохисив вуси, так як це фреволюційне, коли призначається до керівництва.

Студентів поклався в наусі і відповів:

- Чого знайшов... здається що абстрактніші короткі і приєднані фруди.

- Смишляки? - зрештою і задоволено вигукнув вогнуток, ознайомивши керівництвом і тим переможеним вигукнув, що казав: - чи не моя була правда?

- Передайте їм деякі, - зажадав в кімнаті голова історика і підпорядкував Євсееву, подавши знак, що відізняє свідчення. Сомнівка і теснівка не доміглись бачи: тілоки обидували і відібрали гроші

Було куди в колосний, як вогнуток казав показував:

- Дві бутлики самогону, ашито і курицу. Одна нога - туди, друга - звес...

у місці монастирського дзвону під-
сотив механік.

— Мене на пошлі...
привучився до нього соковиті і
іусті баритові і бас.

За дверима, сивкутисся зашу-
милі подорожні і зриваючись
з високіх нот, без такту і орго-
вої дисципліни червоноармійці
співали:

— Воттавай проклятему захлеп-
ливому!

А коли з колодні вислілася
на вулицю тупишва, великоїс-
на церковна пісня — "Душе моя,
яко спієш, конешу гряди і саять-
ся" — двері колодні з гроком зі-
мочили з хвістів і котили черво-
ноармійцях з шумом і галасом пере-
скочили порога.

Глі ступають, ні сотник, ні техник
нічого не зрозуміли. Сотник встив
тілоски замість над головою фу-
ки, зтигивши їх на взірцях варяж-
ського щита... Ступають сотів
відвестися на локіт і поскобну-
ся; так і лимива лежати на
граволу боді... Техник встив
заклидаючись сунути голову між
колінь.

Голова іспоконна, нетвердо тупи-
мачисся на ноас, нагадував чер-
воноармійцеві:

— Конайте аму среди уліци.
Пусте їх могила послужит для
других гравоченіям...

На монастирській дівинці вда-
рили у всі дзвони. Східні оксани-
тові вестиві дзвони відгукну-
лися у лісі і задреміли величчю

11
надібно і гармонійно. У надзгодній
іс Френісці, зелені квітучі освоє-
ної щастини; Френісці твої шлюб,
який починається з ліси туги і
подарунків:

— Взораний Коевді поде-
дінчеловна!

Самсон.

- Непорозуміння ніба, - а не люди, - по-
невірно зводить плечима бувим
бухучимий Ресур і тиче мені в
руку лоповку.

- Потягнимо... потягнимо добрий,
з Топандерії; усема на кінчик
обміняв, - загрожує він і всовує
лоповку в мою руку.

Полова цього власного виро-
ду, з дикої черемші, нагадує вища-
дом полтавську святкову парку.

Покривка до неї дошугина, з ви-
ри: ачима на неї рівникова; голов-
ка на рівникові без уредина, до
відризаний.

- Мінка дошугина, то я з
пересудом на рівникові напистив-
ся... мало головки йому не від-
малав, - задує він про свіжі
несприятливий вичок, одразом-
вий для чести рівника.

В. моїх зубах лоповка маварий,
сичить і з того загрозою, яка уне-
реджує:

- Тягни, тягни... а тебе по-
тягни; або ої витягну, або носа
пунтучу...

Важкоковий криминальний
напираний лоповки, а постійно
подекувати господарів і по-
вернутти йому лоповку.

Потухлий і я сидимо в за-

шмирку під густого короткого зрив-
ку з того миса і францюзю, які
свідчать, що ніколи в вінноні
ни не снували і певно снува-
ти не будуть.

Перед нас станула плоча,
яка помережана квадратни-
ми граючками. На граючках
вишарпаното колоритним пра-
порчиком макі, кубанотю ош-
тним камікетом соняжни-
ки, веселе довбастим зечем-
ли крильцями кукурудза, а в
гуцавині горосю отгетові лиф-
тики - чимлі складатоту кам-
тату на чисте літневого сонця,
що ластитоту золотого ошрою і
отганицю, і граючку, і нас, і граю-
чки.

Гуцувачний Ренура - багатир-
ської дудови. В моїй уяві дубній-
ний Голіадо і він - одного викриво.

— Прощу, помагайте, - саго-
лоз він асиглаву свого фукчу і
матрусує мускула двохатвца.
Мускула твої отгитоту на фукці,
челов на Керсонскому отгету
свогима.

А мацяю мускула і гірейматоса
лидрими фіншеними: від того му-
скулів прилягти себе подалі.

Голова дучуочного побудова-
на на взірце врисовского каву-
на: яліцеватта і даростучена на
поттилиці; вроблася в плечи
ціотко і ліцно, прилягачис на
коротткій чий на-війсковому,
з піднесеними до гори підбортвди.
Плечи - мурові; в місцях стату-
чення фалема з лотатткого матору
високі виснутти, що нагадують
церковну даху. Грудна кісткова

винеслася наперед і творить вранці-
ня, що бунтарський пересовує за пазу-
хого де - що зі свого господарства. Но-
ми - Колотиками, та взіреть тих, які
підміряють дахи: коли він сидить
на одружкові, його коніма і голова
підміряються на одному рівневі.

Про свого сина Рекуфа отові-
дає так:

- До війни, ще за молодих літ,
слухав я за кабата міб Катери-
нославом на Салатинській в плаці-
ку князя Ширинського - Михаїла-
това. Приїжджала мені пригода
в осени, коли в плаціку перебува-
ли ступити Товаришам - таме пре-
століне свято. Пригадує, що
дечо був похмурий: сіяв днівний
дощик; різкий вітер несподіви-
то гасав в стіну, збивав і конів
по стіні малює перекопи-
маче. Вівці мої збілися до купи
і сумно позирали на мене: прожа-
лися в коніах. А стояв на пере-
кресті догрі, насунувши на голо-
ву ^{катушку} ~~катушку~~: чекав на добру пого-
ду. Стояв я за вітром і певно за-
лишавшись, бо не чув, як маю не
наїхала на мене маханка на-
мішувка Туркочанівського. Очухав-
ся лише тоді, як оттоє наоснує
по моїх ваях туркочанови. Чую
позаду себе дружку наїву:

- Мікаї з догрі ти, армаре-
вий ракло! Мечі вишайшовся
тут отудало горосове!

Поверталося і дагу таванку.
На передку її бістийк бативати ви-
пасує, пається; позаду в кресел-
ку помішувка Туркочанівський си-
дить, уїдливо посміхається і го-
вить до мене:

20
- По тебе, брати, наука: ученіє - світл,
неученіє - темна кровопивная...
Варанувся я нівали по самі вуса,
алеж іти нівали не ваяну... Підсо-
ну лобіки до таранки і беруса
руками за задні колеса. Стотат-
ку підніс іх до ворі, потім вдік
сінюк. Авшима, і таранка, не-
лов подосла жаба, до ворі ногами
ввертнулася. Мукато насамсирів,
а ворі - міскалим в дані дри -
вароті і порятунку вивароті.
Набрався ворі від: щось дово-
намагався таранку на ко-
са поставити. Туди і сюди...
Від перевтомі азикі висунути; син-
ці від очима висунути. Кудини
таке іти моваровозами! Так і по-
кинули і серед стегу, а самі на
ки приїждію до свого вертени
лізти.... Трохи, потягати, - зно-
ву він тече мей в руки лобку.

А помагаю з неавистію і ота-
ского на нівника, алеж складаю
господареві приємності: оберек-
но тягну в лобку.

Духотна і сжека...

На пошуку виділяють емігрант-
ські діти. Всі діти - обзорового по-
содження: виснажені від на-
стійного голоду, з синуями під
очима, фанатичні обдерті і
брудні. Вабачивши нас, ворі
вупитався і мовно приля-
гався на дунутокного, певно
засотчені матерію його прийма-
тися по кімноту на обробку.

Ми теж уважно стежимо за
їхніми рухами. За обшину з
породи вноситься верси на по-
саті вострамої рухавий
осотчик, втрусави і поваяно

через сучасного патового. З іронією
і сарказмом підкреслюється до-
бутий успіх і, висловивши до го-
лої сучасності навітряні провіщення
своєму народу, декларує:

- А-гитица; ти-козак.

А-це учень; ти-дурак.

Коротка декламация розбу-
жує в душі Перуна негодні ин-
стинкти.

- Погода на вас! До нашого де-
рега що стільки не приймиве! -
сказує він з огляду собі на по-
боти і, передбачивши від мене
справу, фелістує:

- Покладаймо на наших гітток
надію, що колись вони збудують
Україну, Даремна надія! Ви
спираєтесь на їх стільки кон-
спірацію... Така збочиста, що
основі силі немає де опира-
тися. Казачество ніби, що непер-
сильна не потрібна, що силу за-
ступляє техніка. А мало бойо-
вий досвід і скажу, що на вій-
ні техніка - одна антиномія.
На війні потрібна людська
сила... Прикладаючи взятти мене.

В 1920 році в містечку мі-
сяці ми, Валіжні, відомі нам
на Володимирі і далі, в Столиці.

Під Дубового наскоки на
нас кинувся Катковського. Не-
має того грабді аовати, на-
була вона великого часу. То-
ловне, що наскоки вона не-
сподівано. А стояв стаді на пер-
шій сотні. Тоді, що козак
мої третій поти в пачі роз-
бігався і на інших до вни-
ванню. Кинувся я до нього на-
дунавості і до порядку закли-
кати.

Біжу я, зовні під собою не чую... Біжу і
не бачу, як розбиту наскочив на мене
первотний кіннотник. Гуднув він маб-
уть якого мене повздою попер; гуднув
добре, бо я з нім звалився і під коня
йому потираю. Розділяти мене
злість і лихеньє. Осотил я коня за
передні ноги, міцно тримаю в ру-
ках, а ногою з розгону як садошу
йому під осивину... Коник тільки-
би бив на землю, а кіннотник
міди астрів з неба, що на курча
стадає, на воробка злетів, лезить
і пристойність свого витираю.
А до того... підбігаю і за кони-
решу його до ворні підвозу. Мало
маліє на його тилі шесторічю
поручиш, франсир багаторо-
дний навести. Розігнав я отих
курча і акуратно порити
йому насти. Розмисав міди на
замовлення: гураву скручу на міс-
це носа пересадив, а нос - на
скручену кісточку загнав. На про-
шання колінками, куди слід, сто-
яча йому поклав і рухує до-
каняти своїх... На вики, - під-
носить дурнотний до ворні пере-
ста: - сила людська потрідна.
Месенка що... одна антимонія,
А ловчу...

Бурнотний загальною лопову.
- Потягнито, потягнито добрий, з
Поландерії
А тямну...

Сьогодні Рокуча - в бойовому гру-
пі: когачтєся в закутках свої
напаяти і витирює на світло,
на розгачеє повиття свої мигу-
лі криваві надії. Смерть не-
рейнялося його бойовим за-
лом: заноситься високо над

пругикого і фазити в нас довісно
золотимим стисаним металевим тупо-
м'яким.

Ми сидимо фозварені і зморені сні-
кого, на нерозсередні фиди, яку ви-
кинули з богу на беріг; і фразує
новітня. А навірно тупицького
на думці, що під нами не од-
рубок, а фозмечена напелена.

Позаду нас, за дротами, нова-
фивалися в величю курки і вгор-
туть знесилено і осалісно, нападуть
ми мелеодію тматарської зурми.

Вотамітніа канавках в зуряви-
ні дуріану злісно впацятотт зуб-
ним стамітніа пел.

Снека збіломується...

Даттани на стамітніа термел-
мелтіі тмелігераттуря затоситтє-
ся на тмелку 4 2² С.

В сепаратках - тмелко... Тобуше сла-
ветне зфрідітоске війско вилітне
з нас в фозтату і татиті, тмелов
тісла страмітного вораосого погра-
ли. Війско оздротт тмеліткани,
ловдрані, сітніткани і татіро-
ріді, аколи тмелко підміткани
таовітє; зобсервуватим сонтні-
ли очіа місцевітє, воні та-
тінє фозтазмітєся по стамітніа,
вмеліткани золодку і затіткани.

- Непрозумітніа сеіа, а не тмел-
ди, - тмеладиттє дурітосніа ін-
сектнотростіа огляд війскоу. - Не
таатотт ані тмелесної, тмелі, судо-
дінатіі, ні дурітосної, тмелі, орітсст-
рі... Снедурітосіа акає! Тмеліткани
влітоттє, що зобдранітні. Тмелі-
датоттє на тмеліткани і фомат-
сютоттє!

- Дайтє, не літатітє!

Самі для себе не в силі порятунку

24
свластни, а будиш собі... чужим мис-
листувати фактами, як державного по-
рядкування. Сучасне життя вища-
нє від людських актувальності і
виразного обличчя. Миттєва потреба
сприймати на новодку і не випу-
скати з рук... Зорити себе потре-
ба самовиз, не оглядаючись на су-
сідів. Примірно ж!...

В 1921 році перед листотопадів-
ськими Плотницькими походами
виразили мене на Поділья під Ле-
тичів зафритувати повстанців
і підготувати до зустрічі Тро-
цькинка. Переїжджати кордон і
решетом за градою взявся. Уфа-
стимо і підвезло мені, як оттому
байстрюкові: і з повстанцями
зв'язався і всі матеріальні догукен-
ня виконав. Втішеним на градо-
копсу до себе: - Коли ти, Макаре,
такіш? Вулиці і ступиривні,
що дозволяю тобі душевного кон-
стату догукуватися: фозичу-
вати місцидесяти - відсотково-
го самотому і вуста свої посолодити.

Побавляв я то добродуш, зі со-
бою і зароксу на селі до петурної
саттви, до значісної вдовизи.

А в сім - а з сатти мало не сат-
ти червотное висогити. Пасли-
сатотися і каосити:

- Давно на туде, волоцюго, чека-
ли... Сами з фанатичного з'явився...

А відновідаю їм:

- Петер стіймани. Ваше право
і сакон.

Зв'язали вони отто мені руки, на-
мгали на віювки і ведуть мене
за сего в поле.

Ідемо повтки...

- Певно, - дучаю: - фозстувати

ведуть.

Біден з первонича говорити о пересердяхи:

- Везеє талу Петриорі! Ніхто ни-
ний, як самі богатий таких дурів
іогу до війська постаргає.

Зачитую мене:

- Чи ще багато вас азиятів, у Пет-
риорі лишилося? У нас сосни не
вистаргає на вашого дурна.

А відговідаю:

- Не осудитися, для вашої своєї
резерви завше знайдуться.

Вийшли за село...

Кого гребі на горілку стиргав де-
ревяний галазей, в якому обче-
ство зерно считає на вигадок го-
лодної зими. Покрутилися перво-
ні, про цю горозловляли, зі замк-
нули мене до того галазєю: чека-
ли на високого коμισаря, який має
вирешити мені смертного вирок.
На дверях створови поставили і
гострого наказу ій догнали - ми-
нубати мене, як першорядного
злочинця

Тоді це над вечір... Де ні воявся
вінцен, подув і снігові хмари на-
глав. Тоді вступити мокрий сні-
жок. Вичікав я з тівогити, дав
стгорові вполонитися і вийшов
суперничати на далекій кімце
галазєю, гуртнический відсто-
роок. Обревижував малеско стін-
ки, чи добре дошки прилягалися,
і до роботи приступив. Ногали
на засіки стерся, а стиною на отін-
ку навалився, нагрудуюсь, нахилима.
Чую, дошки, ніби ступовляві, на бік
зімсалоттє і оцвасів зриваються

Вийшов я з галазєю на повітря,
перехрестився і гурь себе до стгорови
ваонгу:

— Точноко вам лисий вив бас твар
милотувати аргумента...

Тончужосний надиває полюбку і по-
глядає на сонце.

Сонце зморохоталося... З датишньої до-
лини, що за дриотами, дзе вогний
вінтрес, шарудить по сухих каго-
сках осипта, злегенка чеше наші
голови і кривить плочу стенови-
ми тасочками: деревито, палики,
плати і фаномки.

Отека гвоблі падає... На статичний
кучі потовий Вагоруйко з'являє
свартуха і починає роздубати вар-
та. З амбразури вузельного вікна
статичної стіни виходить голова візничі
Тооска. Він поглядає на сонце, до-
кірливо осипає голову, солодко пови-
хає і говорить до себе:

— Паче Тооско, пач... не забуду!

Починає загуглявати до фесорного
генераловського возика підлого коня.

Тончужосний в задумі... Стмазо-
вце з обрідка на землю, пришло -
мущетосья зроти лесе сидяки,
на зигуртне погас і надиває по-
бу. Пурокі помисливим, титка
лесе:

— Чолу титі чи то на куриті чи то
у нас, на Україні, не видко качи-
них людей, що палили в руках під-
кови і ступили дрібні фуді?

Ак і що я ляха і олу відповісти,
я... кнотна лодина!

А ловчу...

Тончужосний загрожує:

— Потягніть, титоті добрий, з
Толандерії

...
А титчу.

Терці...

Одного дня я одержав запрошення старого
змісту:

"Правда Товариства Бувших воєнів
"дружній Є. Н. Р. просить вас
"зачитати на селі Товариства
"свій доповідь на тему: "Постанов
"воєня воєнка в останній виступі
"воєнності 1917-20 рр. Про свою роботу
"на зачитанні. Програма програми
"Вас подати її на програмі 5-го
"дня завісного повідомлення воєн-
"ва

..... Терціан-Осипович
Підполковник Молова Програма
Секретарь Програми.

Я замислювався... Тема, проїї казати, ин-
рова і впливає від доповідника солідної
теоретичної підготовки. Я не теоретик.
я отримую виключно матеріяли, на які
спираючися своїми спостереженнями і вражен-
нями. Постановка програми? ... - тема, що му-
стить бути пов'язана з подією, про яку
я пишу так:

Командир дружини Вільної де-
візії полковник Дроздівський повелює ве-

перевка, то цоаровскі погост, задерживав сріб-
ними островами і, піднесши до горі на
живого коника, фугу, скасав сваволь-
ство Троїцького, насправді цер-
ви в селі Котковському.

- Мам до вас, баття, тиньку сирину.
Троїць не відмовивши мені і потабу
отрадіючися на відмовку на ва-
шому подвірі.

Пан-отець Троїцький, окру-
ний і мовчазний з фурсового царинного
бородкого і вусовимим мотоловським
мисля, кинувши і несподіваний, - ви-
сунувши на коротчівське місто, не-
мов потягнувши на фортелу залізу
мисля і, ошоловивши на бокі фуги
дубинкою, фадісно висузив: - Велика
Антоніна Бреска! - і потягнувши
наверх з того мисля, чи остро не під-
сунув, він тиньком додав:

Після боровицького фато, який я
мав нещасття відлучити мисля
мисля, не то цо вас, а навіть са-
мого прохотелю тиньку так, як сво-
го крамного тинька... Дуже мені
приємно! Дуже приємно!

Панови він потягнув похотелю
і змив в тиньку свої орати.

- Потаба! Потаба! - пинув в да-
вельку похотелю його вересливий тиньк
- Причепурило і дістало ступити ви-
сокою гостей! Велика Антоніна Бре-
ска! - висузив він воє на вуки.

- Наставивши Тиньку саловару,
та тиньку ошоло - ахна нова тинь,
друга тинь... Оттак, так... тинь
нашотай вуки... Вуки тинь, са-
тінна вуки тинь? себа не ба-
ним, що то для воки!...

Мось дово нахав на вуки
сващів. Почеревни з червоних воки
ми, тиньку в Овдима фортелу

оно... : пошлуть у новітній,
коштовний, кошару, купити, завожувати, шир-
шину... : пошлуть у новітній,
коштовний, кошару, купити, завожувати, шир-

... : пошлуть у новітній,
коштовний, кошару, купити, завожувати, шир-

В домі, де була фронтальна машина,
її було наводилом кошару, купити, завожувати, шир-

Агітатори, то-біж... : пошлуть у новітній,
коштовний, кошару, купити, завожувати, шир-

Драбину у вантаж... : пошлуть у новітній,
коштовний, кошару, купити, завожувати, шир-

Прому... : пошлуть у новітній,
коштовний, кошару, купити, завожувати, шир-

Суттєво... : пошлуть у новітній,
коштовний, кошару, купити, завожувати, шир-

Тоді... : пошлуть у новітній,
коштовний, кошару, купити, завожувати, шир-

Велика... : пошлуть у новітній,
коштовний, кошару, купити, завожувати, шир-

наслідки виступу за милосердя
Напружений гість гірше був до нас,
додав він і сурмиву своїм переможним
слову, немов підставляв її під удару.

Понад загнулася скарбниця грошей.
Мушкетер так, що за сріблом
хотіли навіть отримувати подіє похвальні,
Підполковник Мелетюк знову погна-
в, похвальний Драбина поруч свій
мелетюк.

Завважала розмова...
У негові підполковник Драбина знав
моб'язаності з сестрою і так
много до отримувати відомості війни.
Підполковник Мелетюк, виступав
нігетивом по мовляти на вірше
Завважала скарбниця грошей своїм
Кривавим прикладом з бою свого
інтересу. Внаслідок погнав остна-
лася да похвалу, похвальну мовля
ні і бою зупинився:

- Ой, брати! нас Пресвята Ді-
во!

Розмова похвальна Сергійовна Сергій-
на, невеличка і скарбниця зі скарби-
ми грошей на вірше, з карманим
розкладним зброєю і зброєю, - отримала
до отримувати грошей з бр'я-
дасового похвалу, з мов'язаності за-
вважала в уст своїм похвальну мовля.

... Романдак похвалу,
а отримав і зв'язковий скарбниця
Завважала брахмани інтелекту-
альні люди, - говорив вона і так,
що в мовляти її голосу Равин-Лан-
тишевсько відгук в аксі мушкетер
мелетюк. - Мушкетер так пох-
вальна на темі гіттератур-
ні, похвальні, скарбниця, і мовля
похвальна розмова з внаслідок, що
много скарбниця з бою похвальна мовля.

... і на військовому відділенні
мешковини Драбуні, що сотня перебу-
ває в порядку і розташована по слуха-
х на відвірті селянина.

Корупційного загрози до столу.

Там було замешкане: приїждів, що
у робити, де отаборилися козакки, на-
ахотно некирськкі картки і коханнями;
подорожувая, що стовисами для коза-
ків сусідство змусило порушити цю доро-
ву гармонію його востодарки.

— Так, так, таме-отте... Чови-
стовий війни дотримувалися франко дав-
ного дотримуюсь, — відгукнувшись Дра-
буна, стіймавими замислений по-
гляд селянина, який він зрозумів,
себе акти недовірства до своїх слів.

— Замешка сьогодні тебе сатана
до моєї хатки твоя ще з дурного дур-
нодітництва, — подумав селянин і
роздумавши злісно на хатного
добра друга, вінчиво сказав:

— Даруйте мені таме погові-
мку, що зумисно вас на цікавий про-
мові... Чують на свисту відгук-
лися на поговірку збавити, на
відомості Тиміа кохання сітки. Він
у мене недовірливий.

З свисту селянина повернувся
з власного і незадоволеного милого на-
одмити: не довів одної некирсь-
кої картки і двох коханнями.

— Дуриння, отаїдуться, — подав
надію Драбуна, тамаки не пер-
шійшамі проговорити цікаву промову.
— Менше я потрохи вайно збави
до серйозних ментів — самос менто-
дів дотримувалися війни, дур-
ністю упередив Драбуна селянина.

Селянин скривив збави, скор-
ботно і чарочно зійшов і, стіймавими
себе на досить одвертими невірними

мислючі, білох очима в полковника з вира-
зом глибокої уваги.

Поручковий Масловцев тримав в руці
мечкякосу з гербатово і прихлюсався до Се-
рдюшкіна Сергієвни, яка порушила не-
ред ад'ютантським цікаву тему - чи має
українська армія обвіс гербів?

Ад'ютант відкинув пліччям свого во-
лову на стині вересенка, строго погля-
нув на командира, витримав на голові
шуба і потім продрогав сказав:

- Розвиток військової техніки і
прогресивна ініціатива проваджен-
ня боя в руці одимий на руці про-
скової маси, чині виключають ті од-
ставити, що колиш були ступінчів
для виявлення героїчних чинів... То-
мий кінц і франіра в рукав героя, що
на коні, прохливі чині сиді на твоя-
правній сцені;...

- Не кажіть так, - заувважала
порада і здивула поневірено твечи-
ла. - Ви не знаєте нашого Тимина.
Дарма, що у війську не служив, а та-
кий герой, такий бойовий, - надобно
приборнула боті до серця руки: - Що
по дря, коли первоні порубали сорун-
ского Камустанна, він стрінув коман-
данта підле і каже йому: - Єс, ви-
статарва! Навіщо ви порубали
православного воїна? Почекайте
спроси, прийде на вас кара. - Коман-
данти рознівався і загрожує: - Мов-
ли баццла, а то камиукави поту-
саямо твече, де напелесити. Тимин
не змалкався, що вірно йому довіда.
Команданти цукнув первонаармій-
ців, і відмову Тимину твечи
малося проковтнути дозато ками-
ків. Ну, скажіть цю, кід не героя
наш Тимин?

Ад'ютант поспішався і ^{випливав} ~~о~~ ^з ~~мандату~~

самовоосеритиву своїм непереконаним відно-
вів: - Тож перш ніж герої...

- А посідає доакти до ствердження,
що наша вольова боротьба вкриває ук-
райнськи ствердишлястими тилками са-
мої наша герої, - задрив слово підпато-
ковник Мелотик. - Однак ми не маємо
осидівської вдали, щоб достойно фекла
мудроїм своїм серцем. Ми - тисотий, не-
дуже ми перо. Післядуги чини наша
герої в боротьбі за свободу: наша пам'яті
прошлого не може бути... Світлик Рави-
Математично поведиється. Розвиток
теоретичної сили у військову потребує ві-
воля великого напруження нервів і
той безмірної осеритивності осеритив-
ству ви спрозивається героїзмом...

- Ви годитесь з словами на-
ковника? - запитала Євродонна Сергіїв-
на осеритивного, спостерігали, що він ви-
мився на самоті, і намагалися вти-
хнути його до стійкої фразови.

Корупційний зніжоків, неосеритив, за-
смикався, витягнув було фразу ^{за} ~~до~~ ^{математично}
визначеного, що відносива на сті-
лі, але не фразирів фразову фразу, і
мелотик не хотілася в обійми адо-
матика. Терматика ^кмислюва новодово-
стала на воїнець атомського вєра. Да-
ли настійливо зойкнули і тиривоче-
но перенеслися на другий бік стову.

Угол встановлення авдиторія вра-
нувалася, осеритивний сказав:

- А - прогнана зі села, малоосвічена
і нечистою сваватти тиривачого... Тут
вчили в школі про героя Олександр-
Македонського... Підчас світової війни
мислив про героя Шроткова Едуарду.
Едуард Шротков, мислив, бісів нім-
ців на сніса намавав і німцького ос-
карського самі потупували... Про нашу
герої не був і не мислив, бо, гуравду мо-

виступи, своїй газеті не писав

... — А така на дрантасі дастави було-
гове потерписе серйозної гарматної туги-
товки, — побрав Драбина воєс отетери-
веного свашенника, тупилатом його
дуже повеселен за свою широкій рясни.

— Велика Артемиди Вдовська! отто
моя вдова! Варвара Великовиселниця і
она, Пове Мислостурадальний виводя-
тве мене від туги і туги! — І така
на дрантасі дастави, жодної вивод-
ва вдова зі своєї виводу тупилатом
до туги.

— Марко! Випроси востий на тире-
дрематиске... А ми тупилатом в туги
вечері дастави, — порадива Се-
радровна Сергіївна, стіймивши на об-
лиці туги-оттуса туги ступидоман-
на.

— Туги, туги! А давно дастав-
ся тупилатом, — зирвався, як туги висор-
на туги, свашенник з туги. — Ве-
лика Артемиди Вдовська!

Він тупилатом до сусідньої кімна-
ти, виводивши туги ступидоман, —
оттуса картти, туги туги і, туги туги-
ми на туги туги туги туги, туги-
сив туги до картти, туги туги.

— Давно я не був в туги картти...
Туги туги туги не картти туги
туги.

Оттуса туги туги до туги туги...

Поручник Бетровградно обвів туги туги
оттуса і туги туги туги туги, туги
туги туги і туги туги туги туги до
туги туги. Вияковів, туги туги і
сказав:

— Обвіду туги туги і туги туги, туги
туги туги туги туги...

„захищений сиротами дачної госпо-
„дарки: - Пийте одного вороного: вийи
„тільки буде прощувати двох коней.
„Поводу що на Продавничому сироту
„з'являється, тільки невідомо, приїждо
„на додому. Як подарує Тато Сирот-
„кову, скажеш їй, що її сиротина
„зависає тільки на грудях. Тереша
„сироту, який вона не забуває слів, що
„були сказані мною мамі, підчас
„останнього мамного подарунка.

Масловцев знову замикався, котачи
у свої мамині...

Пийте Мисливця доніс зі шклянки,
подарував йому ва подарунку,
сиротини на свого сиротку, подарував
сиротку і, потримавши з неї зі свиня
і сиротини, сказав потім сироту:

- Що правда, то правда... засна-
ми подарунок мамі. Мамі від нас, а не
від сиротки і додому. Тато Под-
арунок був для нас, як подарунок. Ма-
много мамі тільки за зовнішню не бачи-
ти... Сказав він одного дня на
материнській дівці подарунок віну свин-
я. Вийняв із не французу,
тільки він сиротка якесь, і вийняв до нас:
- Нема від вас для господарства
сиротки користі, і для своєї дитини
ви подарунок подарунок. Вийняв
я для вас подарунок. Що подарунок і
з подарунок і вийняв, подарунок тому
мату подарунок подарунок подарунок, от
не вийняв, який на себе подарунок-то
вийняв подарунок на сиротці вийняв подарунок.

Ріс на материнській подарунок подарунок.
Прийняв мати до високій шклянки ва-
нушка, вийняв сиротини подарунок,
материни подарунок подарунок, і вийняв до
нас: - Що подарунок подарунок подарунок
вакушка - подарунок подарунок подарунок; от
не подарунок подарунок?

43
"і в добрім подарунок дягувкові Гликугофту:
"він на воєнодарстві мені допомігав..."

Мвіймиша помага, сирівеко поспридіва-
ла зі столу і сказала:

— Ти, Пилипе, браце мійо ашукв неса-
ти, одберинок соломн сирівеко тва по ниг-
лозі фовкидавди. Може сего сатино со-
не.

— Соломкв не замислюється... на сирі-
веко треба соломн внести, - погоди-
ся Пилип, але не фовав ні одимн лу-
гугофту, щоб поспридіти скриньку.

Корупційний Масловець посприді-
вав сирівеко, заковсирівеко, масла, одберинок
з Гликугофту і сирівеко і сирівеко і сирівеко
Пилипа:

— Чув я фовлову вани про тва Вел-
ковського. Чудово він поспридівав?

Пилип сирівеко і високі скриньки
на ниглозі, визнаючи, що фовловляти
зі сирівеко не дозволено сирівеко, по-
сирівеко тва сирівеко фовловляти сирівеко
і сказала:

— Голловники зкоротили і сирівеко
осирівеко другого дня, як Гликугофту
на сирівеко... Сирівеко до того,
що він зирівеко сирівеко сирівеко фовловляти.
Друга вана і сирівеко була, що в сирівеко
сирівеко відбави сирівеко сирівеко
сирівеко: сирівеко сирівеко сирівеко сирівеко
сирівеко, сирівеко, сирівеко сирівеко, сирівеко
сирівеко... Сирівеко сирівеко сирівеко
сирівеко і сирівеко: — Ти, сирівеко-
сирівеко, сирівеко сирівеко сирівеко
сирівеко! Сирівеко сирівеко сирівеко сирівеко
сирівеко, сирівеко сирівеко... Сирівеко сирівеко
сирівеко сирівеко сирівеко сирівеко сирівеко
сирівеко... Там Волловський він від-
говідав: — Я не забивив перед вами
сирівеко, що від сирівеко сирівеко сирівеко
сирівеко сирівеко сирівеко сирівеко. Сирівеко
я сирівеко на сирівеко не сирівеко і не сирівеко,

який би на нас. Відзнаки, що ота-
ли би в кофманас, що від моїх супадів
...отка рпо. військо Варшавське.

Військо, що не було йому виме. Мо-
ді робиликали вони нас, в десяткові го-
...ти, і замишляють рпо. карнаменту
наша. А карнамент: - Там-ак там...
свали новосуденіе, як святе писмо
величчя і гвардії законні дозволяти.
Кони наситили кону тиву, що з ро-
зумами, звичайно нововиступили ро-
дани... Намого брата новірного
та тверезого не кітали... Не ро-
судили вони нашої пради... В ро-
ан привели його до стайки і розстрі-
...али...

Масловце підійшов до Тимона і, за-
просивши його сидіти, сказав:

- Що робить васи коти, що ви до-
...ми свого тана. Там Волковський був
нам каровік, українсько... Мисла наша
Деросава, нічого мимий, має виріши-
ти справу в українському товари-
стві. Однак несправа прохотя людей
та ще ворогів кимоти у намії са-
ти суд і фаворизув. Кой Тоог допотити
українців зростає дити міюс содого ав-
ції якого новістий. Ми мусямо цін-
ко припинитися один одного, дити
об'єднані смого осердженної любови
до Товаришів та її незалежно-
сти...

Корупційний з'явився камкетта і
військов на надвірня...

Ніх дуря телина... На заході ознами-
лося і билилами десятина-франкові
зоринці, видисуючи на виміас
вітряків церковного розолотого. Ві-
стину подував вогний вітряк і ми-
рив заграхи донцу і етету. На селі
ще не стали: під тинцями і тинцями
пунями діючи стівки, козачий фелит

на вилучає стовбурани козаків, приймаючи на
новоду коней: певно, сарматини...

- Наме оспиривали!.. Дово сине...
- нечисто виїс перед сими козак, по війсь-
ковому салютуючи йому в темряві:- Гла
ша сонна кофотує в на отаву сийна
на... Омиско Толованний носидом в...
Козаків прохатоме вас на берего...

- Подякуйте від мене козаків,- про-
мовив соручисий, зворушений мимом
запрошеними кони.

Він обійшов подвір'я, перебігав
баранових, розиригав на коней, на ново-
двані, на курені, на утроядкова-
ні і, призначивши місце для збору
сонні на вигадок тирівни, вернувся
до сарми.

На курені, вимикувалися на ву-
сеноків мабуреттних навколо переки-
нутого до воріт погалим кадова, сонна
на адріаністична приймає в рукам
засадатковані карти і грає у доми-
ки. Пилип Мухенко лежав горілиць
на скрині, підтягненим коінням
нів на осиві, і сівав окалисно і муг-
но, нарівнолоса:

- Торе мені, моя сідна мати
Митица тачинце...

Масловца дотримувалася, приймаючи
на ослотичку бляхоче до стову і погав
стиснутти за грою. Душа його була
перетовнена добрим почитанням,
і він полюбав любовну приязнь і до ко-
заків, і до паравелства, і до гостинної
сесії свамецтва, і до Пилипа Мухен-
ка, який гунав по скрині і погалим
і вимав на високіх тенорових пот-
ках:

- А як тиїде зі корими додому,
Мене молодече б'є...

- Добрі люди, лихі люди...- подумав
він і загадав Галю...

Талія, доня новачного на селі Саваттія
 Онудофія Куперенка — русава, синькова,
 тирюси киньватна, сивелинна, мистуни-
 на і Саватіура — рокиньмива з ними в
 огню фюці двохмясову мінїсттерюску
 микому. Коли ві світлової війни він
 повернувся до сатти в франзі підго-
 фуюного, вона осяринуном сказала
 йому: — Пар — не рибина; підсоруном
 не старимина... Але вибідем на стар-
 имину, сваттай мене... Вїдказу не буде.
 Визволенна бороттведа сталася лївою
 за французого сватта: в франзі осоруюно-
 го повернувся він до сатти у вїдтиску-
 ку і сказав Талї: — На Саваттія
 твое дістна в асторіюного... Талія зм-
 на об себе острєтїнка, поцінувала, зо-
 дажна на того і острєтїнка: — Скін-
 ниттєся війна, шасиво повернємєся,
 твоя буду...

Масловець гадував, соладко тосни-
 сався, дурив і тїмився, що він, се-
 ланська дитина, достунався стар-
 иминської франзі, керує соттєво, коф-
 ститтєво довірїями навалєстїва і
 іфовадїтє велику національну спра-
 ву — вїдродженєня своєї Батьківщини.
 — Колис, як вїрїє мене свїтла і
 зацїндаттє мене старими фюки, — ду-
 мав він: — Буду огадуватїи через
 своїми гнїтїями тїро Петтїорїу,
 тїро свого фюмову з ними, тїро цївару,
 якого він похастївав мене... Але кін-
 ниттєся на добре війна, — перїхав він:
 тїрєда буде нездїлїнно його погубо-
 тїи, адїє він подарював менї свою
 свїтлїну з надїсїсїи: — Головний
 Оттаман С. Б. Петтїорїа — осорун-
 оскому Масловицї на вїрїїи ста-
 рад...

— Сказав менї Москва Пейда у Хо-
 вїї Тїмїї на афїафїї, — обїзвав...

47
Муренко, припинивши стівання і виштовпу-
вання нош на підлогу: - Марто осуджу кур-
ку, що коли Директорія війну розвинула
і Україну збудує, знову старого дранта в
кріпакі загартують... Ми справді скарал
Нейба?

- Директор він скарал, - розмишляв Ма-
соловко і знов похмуривавши очі знову і
ціло безсвідомого фую...
- Що, заговорили? Пиримкутка одер-

осали, - стівився нерешитого вартієрмар-
ку, виштовпує зі свого vis-à-vis Марти-
ядрва. - Маєте... - драгнував він, при-
ставляючи до носа палець іби доволі.

Пантом по мислах біжить зрештою
вогневий ступінь. Трохилий прохор
зірвав з підлоги тиск і занорював бікна.
Військові скармилися на ном...

Видухав друкмі ступінь, пролунав ко-
ротечество і за стівкою замовк. На цер-
ковній ступіні за маршантами вусови
на ступінька:

- Та-та-та-та...

На подвір'ї зачистилися козакі...

- Пане Олужковий! Тогомівни
на селі! - приховано вилупив вартівний,
мучарони в приписках дівчелі...

- А зі митавом виручало до петимого ку-
рїня! Валилі сотні наказу займат
церковну туюку і затримати воро-
га до підходу резервів! - оттого нава-
зував Директор, припиняючи в фую і
розглядаючи військову лаву. - Розві-
дайте про ворожі сили і зважуйтеся
негайно з першими куримелі!...

- Пане Покровиний! Подарі коні!
упередив на морозі докурка.

Покровиний Директор стиснув скарми-
сому фую і мучилим верховим вій-
шов з скарми.

Корунний. Момовце порешив на шови
ручницю, перехрестився до ікон, потро-
щався і похажував свайциска і виїмав
на подвірня.

Охорона сотня була вна вишкву-
вана і порівна в сутінках ночи, ніби
пограбований на корне міський пар-
кани.

- Звняйсь! Позір! - зтиха пробудовнів
бунтурний.

- Чому на місцях?

- Так, таме корунний, на місцях.

- Трохи привахити по два сунтиски
вожови від хоти. Підуть у фрозвідку.

- наказав Масловець, позиціонування
ідно на людей, додав: - Вілєно! Доз-
воляю галити!

У темряві тиянско було фрознізнати
людей на обличчях. Високоті фрозні-
сталося, що фрознізнати на подвірні
вожові парляти, зовсім сліпими ці,
видишчуют на хотіріях багнетів
вожовишми істрами.

Привахити стварного і виради-
ши людей у фрозвідку. Масловець на-
казав висунути курьметти поперу
сотні і додав команду:

- Сотня праворуч! Курьмети рух!

Немов з корі і пачи якогося кашо-
вого дракона, висунули широкі
вожові сотня на вулицю і фрозня-
нулася на взірць парляти повз-
довж вулиці фрозівими вачонками.

Корунний Масловець пам'ятив
попереду сотні, високо заносили но-
ги, ніби вулиця була висуната хот-
фими вачіми; у свості сотні
пованно простував бунтурний Пач-
мурядно.

Але звичайно на війні, сотня глота
на зараз свичити великого дучев-
ного нафуровання і хотірих нервових

перехисувано. Козацькому Козакові зявлялося, що він стоїть, маршируючи, на місці і здибовано розиграє, як поховали во нього. Виступає позаду, підмарши у нічну шпину, мовчача виміщає зі своїми саблями, ша-
тлами, окопками, колодязями, плотками.

Масловець широко веслував фуска-
ми і відкувався, що несе як фаворит-
ський лавого могої і мірнував, як бу-
ти на виступі воєнного вурманства
по обсерваторії.

— Ах, каже поставити загас азичку
Тавро в сотні, — згадав і поспішився він
на франтовий гурмі: — Послухати, що
бога замедіталади...

На фавориті гурмі, яка виласи-
ла на цимовий могої, сотня ступи-
нула розвідку! Розвідка принесла від-
повідь, що воєновівки зурмували на
могої значні сили: німці вурми,
вирму сотні, гарматну батарею і
вурмелетну команду. На гурмі роз-
відки — це були тільки резерви; іо-
ловні сили певно наступали десь в
наступному вурмі вурми. На ви-
сокій гурмі розвідка спостерігла
гарматного наглядара, який веру-
вав гарматними русами. Того сво-
го затишя вурми не годув: надрної
сторони розвідка не ступила...

Масловець зурми в сотні, велик-
нув зурмелетного і готовий до себе і
накреслив перед ним таври поря-
док бою: перша сотня під вурманства
сортунного привтачалася для ко-
лового удару; друга і четвірна со-
ти висодили на воєнці догали;
третя ~~сотня~~ милалася на місці
в резерві; вурмелетна команда під-
силювала сортунного.

Сотня ладилася до бою... Дру-
га і четвірна соти несутливо пере-

гарматти... Тринадцятий вояки нахвату не-
гайно заатакували фронт і рушили
туди куди гарматти.

- Лейно сказати - заатакувати, -
незаспокоєно змигнув бурмистрик: - Ба-
мисто на тилої, яка сила і в бр-
миста; наспало їх, наспало конан-
ні в Дніпровських верховинах.

- Хеліхе рого що коварити... На-
бав тудеа виконати, - стого зава-
сав Масловець бурмистрику. - Не за-
бувайте, що ми на війні: промови-
ти рого небезпечно не рухуватися.

Корпусний поглянув поза себе, стій-
мав на очі потового і поглянув іого
до себе.

- Перекажіть бурмистрик конан-
ді, - нахвату він: - Най відчинити
ворота...

Пантлон на церковній площі бав-
мовили конус забавати. Війткої
руху виконати на тилої він-
на першого розвідка і на фисах
рухулася у бурмистру, на який Масло-
вець микнувся до бору.

- Пугало по коноті цато-ворон!
руху несаховити Масловець, не-
мов завопив голосу у великого висо-
вого звіра.

- Ма-та-та-та... - застукати по-
дмозу за тилом сотенні бурмистри.

- Слава!... - урочисто видруку-
ло на воронних доганах і понесло-
ся по сотенні бурмистрах бурмистрового
весамого вадого.

- До атаки вперед-вперед! - ви-
друкував Масловець і, стиснувши в
руках футиницю іотісся поперед
коти на церковній площі. Акас
могутня фавка свила нєсма іого
на свої криві до церковної брами,
змиваючи поперед себе і родеи і

ропей.

Навколо парубки, що заповняли і мимувалися до згину, мимували завірюха, в якій не можна було нічого зрозуміти.

- Тривай друда і фазю поспробує, лине! - не пам'ятав розташав на коні першого команданта, вимаршовав над головою мабуть.

Парубки встигли було викотитися на сідницю тавою, але не сити купу. Там парубки коней, і вчистими. Пришпичені були, мискою порятунок, замість під тавою.

- Товариші не ступайте, сданий! - вказав вони під тавою, завоюючи свої голови в землі.

На високій довірці настигав мий нагляд за тавою у великого довіра, на воїна і тавою, якого селилися на тавою...

Світало... Володда змінилася на сходи востаннє в фазю і вилі сити тавою...

Товариші і потові лічли тавою і заносили їх до фазю і тавою сити.

Ві шитабу друда на дівчата сити тавою команда, підбивала фазю і переносила на тавою священика. Востаннє сити тавою, тавою сити, на сити тавою і тавою сити на сити тавою.

Камінариш Фазю мисав корупного Масловця. Востаннє і тавою його тавою. Тавою він під церковною фазю тавою високим оглядом першого тавою. Обличчя його було тавою тавою і востаннє тавою сити тавою: тавою тавою по тавою тавою. Тавою око було було востаннє; тавою

13
виплекло і зоринилося на березах нових коря-
мими приростаючої крові. Управії фігури
біли ніжно ступав, ступав; ліва
чепала на грудях, на глибокій ступав-
ній фані...

Починався день... На фонтані тече
раа золотий скарби викотилося з ва-
порівка стенове сонце і заворушило
золотого курявого і цукрового бачка, і
одресту на бачі, і миди, і обличчя ко-
саків, і все туючу. В сонці на тую-
совній затупованій кайки, обличчя
курятки; В цукровій одресту задубо-
нів дубай, засичали селесті. На вули-
цях ляхованій бачки, бачки пера-
миди, февіна одресту, сновали в від-
фачі ляхованій, обличчя бачи, і рота-
ли бачі...

Осфонтанна сонця була вимикана
і келав на команду: лала туючу-
ти цукрову туючу. Раттани на тую-
чу вимикані верхи на бачки туючу
Февіна, туючу туючу Февіна і р-
тук Рави-Паттунівко.

— Чесно і велика бачи слава, ба-
лівні! — весело ступався зі сонцем
бачки, ступавши тую-
вину фігу до бачки: — Раттани тую-
мога бача, бачка застала ба-
тто лиса! Не фав стасиді!

— Слава Україні, слава! — фадісно від-
говіла сонця.

Адфонтаноту успіхнувся до сонці, од-
гелюка туюча в ступованій бача, вимка-
вув туючи, весело туючу на сонці і
оказав туючу туючу Мелетину:

— Все, як весело туючи на світі
Туючу!

За дротами.

Навчаломив української Стані-
ці Сулеймів генерал Екзархура. Сос-
новський чеплю вислухав від комен-
данта Станімирі вчирний звіт і,
розширивши в записку Кмишеску,
сказав:

— На керівника робітничої
сотні я призначаю Сулеймівського
Екзархура. Проти його повідо-
мити.

Він, пане генерале, малогра-
мотний, — вілливо упередив комен-
данта.

— Що добре, що він малограмот-
ний. Від тиждень людей я не
маю дружнього слова: тили і
проливняють, що складаються
на мене доноси.

Другого дня Сулеймівський Екзарху-
ра виконував повеління на
нього обов'язки.

На перехідній в Станімирі Су-
леймівській сотні Розійгана-
ся і розгубилася нещасливо
кількість: тилила на вікна,
роздибала шматки і гасила світи-
ло, тилила в димарях, сото-
ла в обіймах чужі тили і неса-
мовитно дзвонила на тили сото-
вий порохом. Марні шматки обо-
дими Станімиро з тилими, розгуби-
вши свої снігові тили і вити-
словами з тили на баракки сирій

і колючий сніг. На ранок суровимим
са, вкритим Сніжним сніговимим
татом під яким похована доріжка
і татом.

Великим зусиллям прикладами козак
пробити до снігу, щоб звільнити
шлях до снігу. Суровий сніг не при-
мався на ногах, собрався з ним
і просяввся в новій на лопаті
снігів, що засипав оці і за-
лив са каменем колючим.

Доводилося за козаками дивитися
Князь Марченко.

Камінь був зручний доріжка від
каменів Сніжних до дна, з-за
якої доріжка була в снігу ко-
зак, зодягнений в сніг черкеський
пояс, підперезаний вузлом
пояса, у волохаті кавказську
бурку і високі чорні сафьяну ман-
ти.

Зручний Князь Марченко поки-
нув сніг і поїхав, скочив кроком
назустріч сніговому козаку.

— Це не робота князя, — забу-
тив він сніг. — На перший раз
я твій друг упередити...
Сніговий козак зміряв його з ніг до
голови і з ніг до голови, випрошу-
вав з ніг бурку праву руку, вда-
ривши його по грудях, сердито від-
повів:

— Князь Куряввілі туди слухай!

— Прощу не давати і не відби-
рати зброї тасу! — крикнув бу-
вучий, зупинившись від князя
на пристойній відстані.

— Це ж не слухай! — вигукнув
са по-військовому Куряввілі. В
голосі його вадравний потік, який
отримує в міві потривожений звир.

— Не дурю, не дурю... А тебе по-
маю!

56
- Сиротам! - видуривсь князь змовканим
розкритими і так великим конем по
сміну того, що і він і дурнуватий на
хвилинку зникли з очей у сніговій іви-
лі повсталишого курява. Коли іви-
лі розсіюлася, дурнуватого побачив
князь вже не було: він стояв на
спині його ступової буди з мота-
того і міткового в фуках і вивертав
вуса...

Висунувши наперед голову, як це
роблять пухи, князь спостерігав мо-
лодий пухляк, князь свирятив ду-
го і, вилупивши її наперед на ви-
сунутому пуху на адресі дурнува-
го, зібравши швидко втілює привиди:

- Ех, кума!... Знак!

Мовчки і тихо підійшов до буди, по-
вернувшись назад від дурнуватого пуху
і потім і мовчки виступив
до пуху.

... О дванадцятій годині дур-
нуватий оголосив перерву на обід.
Князь поклав на стіл свого мот-
ку і потім і, востанок від нього
ду, фимувся похитуючи до сепарат-
ки в 22, в якій закликав в ласки
пуху і востанок: сотника Ма-
шинського потім Ринчаренка, поруч-
ника з фронтоттату "Сін" Егдалька-
ми і адміністративного сотника
Толовного Митишу Туренка - Турного.

Високий, сусофлявий, русавий, гор-
боносий, з востанок - класичної - борід-
кого сотника Ринчаренка своїм ви-
глядом нагадував Дон-Кіхотта,
якого податок суцільний ілюстрації.
Був він молодого валевої вухи і вва-
жав, що складні питання вирішу-
ють і строгими правилами гра-
мадської дисципліни і порядку.

7
Принадбуваний, мирокий в нахмисі,
на грудях кривих ногас, коржавий,
в добрих веселих очима поруч-
ник Федікама приймався помя-
ді в мисливця графа Л. Л. Плас-
ного: не стержався зі злочу і вва-
жав кривотурні досягнення за шкід-
ливі принахми ситних людей.

Стрижковий, внахмивий, внахмивий, внахмивий
пенний з постийнми іроничними зус-
мижови на мисливських пубах - сит-
ник Тученко - Тучий був переконаний,
що подіями людського життя ке-
рмує сила механічна сила, яка на-
завме роздавлена мети і цілі.

Сенаратка в 22 маха прихмис-
ти нехери доісторичної доби, в яких
кожесо гравимисували люди. Прийма-
ві її ситніки були вкриті мисливськими
цвєтами і внахмивий мисливський
кожесо гравимисували мисливські килими,
в під дірчатого даху завме канона
на цементах підлогу дружина вода;
вона не мала мисливських мисливських
кани ситних і внахмивий.

- Внахмивий мисливський, князь Пема-
вій, Ситнесії і внахмивий Пеметії! Дарме і ду-
оже фадний мисливський ситних! - фаднесо
сиріжув Пеметії князя, зіжжов-
ли з мисливського, на який фаднував себе
від мисливського, мисливського мисливського
мисливського. - Що мисливського мисливського.
князь?

- Нічого не чув... Тачив, як зі сит-
ції Ситнесії мисливського на Сосід мисливського
мисливського, - відгуків князя, фадну-
мисливського і мисливського мисливського на ву-
жесового обличчя.

- Знай князь, що в мисливському сит-
дноті війноті. Час, час... треба ла-
годитися до мисливського, внахмивий
сиріжув, мисливського мисливського одер-

знав бойового наказу.

Князь почав було скаржитися на бур-
ногового Гриваренка...

- Князь, обидь прохадатиме! - ^{хиза}спро-
сити у вікна і попередити Гриваренка-Бу-
мів, який ступив на собі ковдру
на вірне шматок тютю.

Князь нахилив на себе бурну, осо-
бисту ^уфурку вимовляючи ^{бу}букаючи, ^{бу}бу-
каючи і зі скорістю тютюного куря-
ка ^{бу}букаючи зі скаржливим до стани-
ної ^{бу}букаючи

- На сьогодні карювання з во-
сону! - незадоволено вигукнув князь,
повернувшись з ^{бу}букаючи і ^{бу}букаючи
з ^{бу}букаючи по ^{бу}букаючи.

- Дійсно туга ^{бу}букаючи, - похмурив-
ся сотник Гриваренко: - На ствар-
ній тугі ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи
букаючи... ^{бу}букаючи, ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи!
Вам же доверено до вас! - запро-
сують ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи на ^{бу}букаючи.
На ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи, ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи.
Колетивні і колетивні.

- Коли ви намагаєтесь улашту-
вати ^{бу}букаючи в ^{бу}букаючи
за ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи, то в
прохаді ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи
букаючи, - ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи
букаючи, ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи
букаючи і ^{бу}букаючи; - ^{бу}букаючи
слід ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи. З ^{бу}букаючи
букаючи ^{бу}букаючи і ^{бу}букаючи
букаючи ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи
букаючи і ^{бу}букаючи. ^{бу}букаючи
букаючи і ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи
букаючи в ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи

- Не вірю вам і ^{бу}букаючи, - ^{бу}букаючи
букаючи ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи: -
букаючи ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи, ^{бу}букаючи
букаючи ^{бу}букаючи ^{бу}букаючи, ^{бу}букаючи

ні моєму накресленому одне слово — "Пікчемі-
нісмі".

Турочко-Турчій мовчав і скептично посмі-
хався.

— Туро що подумало? — нахмутивши очі, запитав
він, накривши лиску футкою, або бинтом,
який мав доброго смаку, не скористав-
ся на час розмови ковсег. — Тезпереченно
такий випадок, який перенес нас
на Україну, може туралитися су-
час, а гадаю, не погігтю висвітлюва-
ти цю моттвацию ки-тто військово-
го ки-тто етничного порядку.

Міне стариминами зав'язалася
свобода дістукія, в який голос Ринна-
решка згукав і дренів на віреуолейт-
моттвация в отерас Вагнера.

Князь не брав участі в розмові. Свій
мавши, що перерва на обід скінчи-
лася, він з'ясувався і виїшов зі
старинки.

Сутеніло і турчусь повний висотний
поверхний сміх, коли князь Курманві-
лі, покитувши працю, вертав до се-
нараатки.

Скитувши мовчки зі себе шатну і
супру, він скрутив дуги і висупув-
ав її на рівні в напрямку арто-
ромової буди вісно вишукув:

— На, турчій... Знає?
Стариними одивовано приглядати-
ся до князя.

— Турочу, — висипувув він з-за
нагуса шатну з горівкою і цупко
проткнув ного на вузельковий стовп.

— Турочушній сьогодні дотів, то
я з пересерда на тванді похитив-
ся, — посварився він на Курман-
решка.

Комментарії були зайві, і зворуше-
ні масивного титного, стариними

обітницею титанову, немов мухомор посудину
з цукром.

Винили по одній, по другій, і во-
ли напали на останній парці, князь
хоро, намушоривши соловко оті, сказав:

— Коли повертався до сатти, бачив
маття з гарматтатом ... поведи на
свід. У повітряні смердунтві вийного.

— Терперетно смердунтві, — заперечує-
ся Ринарентко, для якого в слові, вийно
кринася та ланчана сина, яка для
військового ланча засована в синчалі
маттєвої ттуді. — Сврона мушунтві о-
посити доломовича вийну, інакше
вона буде не в стані далікувати свої
рани, прохаттєні порушенням економі-
ної фівновани. О, де ви, мої Мазетин
ці! — заперечився він, немов обі.
раточисо милькувати сотинно до походу.

Тотіові фуюси Ринарентка заче-
лими дугиу князя поступили охачеми.

Князь загадав свій дучаси, що по-
лишив у Києві на Тучорівній вулиці;
загадав сунти останній дні свого пере-
бування в Києві; загадав дема, коли
Доломовичи вступили в Київ, і він
прилизуменний був ттукатти під са-
сиссттє української армії ... Все за-
дав, — і німа некуна всісттє вибуха-
нула лівну в дуги похорого похотти.

Несттєримане баосанна поверну-
ти дучаси, талкий телиттєрмачентт
і оліва парка, переттєвориттє ттєрті і в
дійсттєсттє і надлишови ттєрті ... Князь
бачив себе в Києві, ттєртіу в Доломо-
вучів і звівснхав дучаси від ворожої
отівки.

— Каоси-говори, де бурдтєртки з Мина-
лантєскави? де Кахеттєттєска? де су-
рєтєтти? де ттєттєтта? ттєттєттєттє? — про-
вадив він оттєрті дотиттє, ттєттєттєттє
одного фуюго за Кошірєттє ттєртіттєттє,

другого привакою по столі.

— Князь! Вдосконалив ти це! Подивися, оцирки потовк! — схотівшись старимми на ноги, ^{із}хотів фаткувати оцир-
ки.

Князь схаменився і потув себе нів-
ково: виїшов з-за стіну, фозмукав ос-
новивка і, прилягавши до верхи
на ніволу, замислено курав потиши-
мо.

Турецько — Турки, як завжди, сидів лобки,
зі скетичними гронами на вузлах. По-
милувим, що старимми позисають
і приязно позивають на лівка, він
сказав:

— Досвід історії отерує в нашім супра-
ві сиримми фактами. Кожен емі-
танця, яка фокмуга фідні лани і
'отиниваю на профитуріх нівово-
дних асінтєх, тратити свого ак-
тивності і творчий фозмає в пра-
ці. Та Для неї лишається одно: або
фозмилитися в лаві курасі лавіі,
або новолі вишерити, як отто сипуть
зуби на фолівісності...

— А мало вас фозумно... ви чує
що? — мівно фвітнув очима Рина-
ренко.

— А подано факетивби до воише лав-
тевріва на Глиб; — спокійно відповів
Турки: — А тоі думки, що коли биз-
вогення фарами відбудеться, то
напевно без нашої гнасти...

— Правдивим, без нашої гнасти, —
виправив Ринаренко: — Однак я не по-
водуюсь з вами: по перше, не історія
творить події, а навраки; по друге,
за вашими словами про еміграцію
вернеться недобра сила; сила, що на-
магається загасити на серці нашо-
му лавиладу довіря до себе, до на-
шого вождів, до нашої гнасти і май-

12
бутих переконув . . . Чудно князь?
Соттине Тугенко - Тугий підкомунство
від твій дусан!

Князь Турнавіві мало що зрозумів
з балаками старими, але не зме-
редження Ринаренка прийняв
за кисту лонетку. Вважати. Ту-
генка за недофну людину, що кимсь
перешкоди до повернення дусана,
він, розточений і сержитий, зирвав-
ся з осмітків і шмигав на Тугого.

- Не важи, не говори так! По-
верни мені дусан! поверни Кизляр-
овке! поверни кибурекки! - вибуху-
вав він, рубачачи рубкою новітня.

Зі сусідньої сепаративки осіночи
руки задоволялися в дощану ме-
регофодку і ситний басковим кону-
рацією зауважив:

Чи скоро ви, меншості таниці,
попаяхатте сватти? Чи мені ко-
мунданта покликатти, або він
займає вами зкоротити.

- Тугелесная осено! - відкотився
до мергофодки настрашений сту-
вом поручник Федайкаша; - На-
цей ^{нас} тугосимо дагувати нашу
воленість . . . Тугимиделью бала-
канину . . .

Соттине Ринаренко рани-
сно позирнув на мергофодку, на
князя, на Федайкашу і, наби-
вших цілком до Тугенко - Ту-
лого, сказав зтився:

- Колиш тонаком стюав на
березі Чорного моря і проважався
коловрованим вітрилами на пов-
нах, що мугали на морі далеко
від берега. Червоні, сині, зелені,
жовті, оранжеві, - від тугийну-
ли верітвого сонця вони нава-
рили дубну коловрову галуз, А

коли вони привстали до дерева, а задалув
на цю охоту дали місце вітучим дубам, завжди
поодорованим гармидрами. Тама пра-
ця, тама зусилля, що скеровані на
визволення Татківцями, в тамих
очах - дубам гармидри. Однак проше-
тають фюки, і тама праця в історич-
ній перспективі надбуда для тамих
тамадків ^{або ж} колесової гарми.

Можливо, що ми впливали на
агресивні, як оті дуби; можливо і
те, що тама емігранція мусить
розвиватися в частій цюкці тамих;
але ж з тамих і зусилля тами не
замикають: тами ^{буде} добре уявляють
чужини доброту, і треба сподіва-
тися щасливого врятування.

- Коли ви розумієте себе на
мірку супердогматизма, то тама
справа... справа переконання і ле-
тні осиротіння, - зтихся уявляють
Тулєнко - Туліні і далі.

- Моя ледя на сьогодні, як тама
скорше дістатися Туліні, а кня-
зя - напевно Касетті... Ми стале
князя? - розуміють Туларенко на
князя.

- О, Касетті! - сьогодні зіткнув
князя і мовчавно склав на дру-
гую фюку.

Душа його, перетворена ароматна
ми гірської трави, музичного неспокій-
ного Терена і паскали підтрю-
тичного сонця, не стигла тама під-
несеною тамих і перемішана пере-
брая осиротівши потікала на-
стаченою тією.

- Як у нас, де-Кавказ,
De Кавказ і Даріал,
Ми в Кавказ, уїзний князь...
Шав булам і Кіндрасам, ^{бач}

- зісковивши з гірська, застилав ~~море~~

голосом, що навагував пересову зурту.

- Точнати-мій брати...

- відтупивав князя ляманський осімо-
мий кантуфальто поручника Фе-
дасікани, фозмочавимого по сарті
спіднимми тинаковимми дуботинка-
ми.

- Точнати-мій брати...

- не отримався і спускнався до миа-
гунний і соковитий бас Рибарен-
ка, відгукнувшись мурми доволани
на поросотий пнямці, блямааний
мисці, на побитіх мидях вузель-
кого бікена, на пасуді.

- Точнати-мій брати,
Кіндочас-мій сир,
Побарми мій -
Черкесский кінс -

- урочисто задувавши сміфрантти
бойове завзяття перкесів..

Учнато сфисдував в скарті сміотного дж-
мелного зворучення. Він наваб оч-
ма і тирася, немов в шротасмиді.

- Як у нас, де Кавказ,
Пам, де Мерек позмижа,
Замедучав Елвас
Умечели не бречитто,

- напирисивши оці і веселючи фукка-
ми в побитті, цудів ^{він} ~~князя~~ перкеса-
кого зурного.

- Війна - то цюло
Моїс дусиво.
Завзятий вій -
Велмодетс мій,

- мурнава в сарті тісня...

- Точсе, яка на мене кара! По-
намивалися безсоромні паниці і
Белкеттутотто! - знову затварябани
ми в дончану перепограду осімою
фукки.

- Сладчайшая осемо! - фозмочався
дрібними бісикови поручник Федасі

каша: - Записанася образом святини
Барбари Великомучениці, що зараз
ще не вийшла стаття.

Українська Станиця збудована на
місці звиклого обозу інтерна-
ціональних воїнів української армії.

Тисяча воїнів, яка не мала
куди подітися, започаткувала
осиття Станиці з певного науро-
ка скорий поворот до Гомокивщини.

Митали фрукти... Надія на новий
часок, однак некурний споглядок
по кимусній Україні освівів і ми-
рився і верстувував на думі мі-
лі отримання поневоленого осит-
тя. Можливо, що то він пово-
лав воїцтво до осеретвеної кулі,
яка перетворилася Станицю на
взірець українського села. Тою
розведені вишневі садки, розбиті
огороди з маками і соняшниками,
викопані криниці; сепаратки ду-
ли переміщували і прикетували
між полтавську світлицю.

Ситимася і прогоча в плодний
отта сина - думівна стагидна,
що складається на фрукт молод-
шого покоління дідами і баба-
ми. Врослася ота в плодний
міцно, цінками корінцями, не-
ресовуючи в вибоках закуткова
думи доорони осиття, побити, зви-
члі, повірня. На цюсній, в сумних
обставинах емігрантського осит-
тя розквітнула думи свої за-
буттєві і вийшла з них стагид-
на, мучаючи для себе вобітний
реалізм доорони... Так побста-
ла в Станиці церква на честь
св. Токрови, кімнати, школи

...матри, вимоги, дитячий садок...
 Глибина, і шкани, і театри своїми
 зовнішніми вигодами нагадували
 доісторичні своїні будови - а внутрі-
 шніми канонами перших хри-
 стіян, однак волялося тіймися:
 вони творили ілюзію морального-
 го і правдивого національного мис-
 тва.

Вані святи церковний стандарт
 стандарти Авраама Даниловича Тале-
 ста, запропонував нагадувати до
 церкви, дзвонив у фієлси, щоб бу-
 ли нагвіщені на дитячий
 мистецтві при вступі до церкви. Був
 він нахальний маєстро, і під
 його сиритного фієлого фієлси, на-
 перекир свого призначення, гуді-
 ми тав, як це налякати прав-
 дивими дзвонами

У церкві, як і на всій тери-
 торії Станції, набував військо-
 вий дух: нагадували вишуква-
 лися для мобілізації, відповід-
 но фієлси, набутого стана і
 будовного службового потовщення.
 Тимчасе до аліменту сттановилися
 генерали, позаду - сттановилися
 службові адміністративні, ще
 позаду - осінки і старими, за-
 мисли - козакі і цувітні.

Князь Курганівіні завше мо-
 лився до образу святого Тосада
 Точайвського. Коли співали Ве-
 рувннської, він промовляв свя-
 того молитви очима і згнуса
 аліменту сттановилися і його гросав:

- Трону, дуче трону тебе:
 поверни мені дуче. Повернен-
 і твої буде добре і мені буде
 добре... не забуду.

Риваренко і Тученко - Тучин

стояли в церкві, а не в неможливості;
вважали церковну обрядність за
невіддільний пережиток, зайвий в
справі інтимного єднання ду-
ши з Богом. Проте в натовпі
мій несли, коли священник, митро-
політ мовив за добродіт емігранції,
звернувся на каїми і вважав
спроби: - Не попусти Боже
померти мам на чужині... - Ду-
маренко, Туренко - Турин і князь
надавали, несли підтримку кося, на
підлогу, суфліви зітхали і набож-
но вважали слова священника:

- Не попусти Боже помер-
ти мам на чужині!

Надвипір на театральний
або товариства воаків сали відбу-
валися вистави, концерти, ска-
денції, передератти, доклади, мити-
ратурні дискусії.

Директор літнатиї, високий
керматний і мисний, з першотими об-
личчями, що нагадувало обличчя
грецького бога дравна, закликав
зі сцени до послуху, порадку і са-
мостійності; після вітос-
ти, кудистий і догнурити, ви-
голошували неможливі тези ми-
стичтва і мити, прогососи Трав-
да - Кургуленко нарікав на за-
смічення фідної мови, представ-
ники церкви скаржилися на по-
томосення фелігійного погнати-
та.

Військова адміністрація мала свій
смак: цікавилася більше доклада-
ми на тему недавньої визво-
лої боротьби. Докладники осоче-
йшли спирали нагустити і ваги-
тувати свої емоції, в якому по-
статі докладали вишави.

на перуковтворючий постпастмент і зоринувся на далекі простори дивовижними прикметами національно-го життя.

Знахмуравшись від нудного солодкого снів по власній адресі і вернувшись різної ноги до сенапартки, сотник Гимназентко казав:

- Можливо, що ми переживали героїчну добу; можливо і те, що героїчна література нами створілася в цілому національного вискобання нашої молоді, - однак в майбутньому наші наші дні будуть галасати голови... Подумайте тільки... наша армія була нападистивійною: герой та герой верхи одні і герої не погнали, і не знайшли воїни крамного місця для визначення, як Станіслава.

- Епиграфа в тоді, - пірнував повноточе Гуренко-Гурин: - що наша короткочасна інтелектуальна зв'язує ризиком подій з волевыми пригносцями людськими. Вона не добачає того, що на масованній табличці життя, подання-ік-асимна дошуківка в фукас непереможеного масованності - світої мескантичної сили, що порядує світом.

В дні будені населення Станіслави проводили таємну граю; зі світанку до вечора, без перерви і відпочинку, відчувалося над граю, проминалося на мовчатию осміда. Що була невигідна неможливість граю, яка ризикувала була на ризик і до якої не вилега епіграфа. Міноутово надотпувало, краиво, цим; ково-біки напровади, фризали на вожді.

на дереві, занурювали.

Над верш застігнені, знесилені
спрацю, здерев'ювані, в розтагннвого
дугного, з проклятом на даго, осит-
тя і догосителю, - видігали вони на
невеличку станинну тлоузу гровіт-
рмтня і почесати азка.

Тлоуза мушоваа і дурмива
людогли, немов море піднах франто-
воі ауритовими. Люде стирчали-
ся, сарийлися, зачитували грове-
ти доносів на станинне навал-
ство, і митрували, гровадими
Бескромній тиреуді і, навалнав-
мисо світою повітря, ханам-
ся в сенаратткві, аби на самоті
перетравити пострі соковиті
вгасіння.

В сенараттках було вогко, нева-
жно, але осітки Казали, поті-
лилися себ :

- Вогко, дивно... протте бліс не-
має.

Роджались і заглазми під напе-
рві ковдри, і було кутти, як на ве-
сці далекого когтелу молодтвкі по-
дипнвва відбивали нас похи. Мгн-
ливі міжні срібні дзвони цдівали
на чмблх вузеткхс бітхон, бже-
міли доісно на серці потеривде-
тиса людей, і вогтмкы Ринаренко,
і Федайкамі, і Тугенку-Тугий
вдривалося, що бжеміли вони дже
тиса, нагадуючи :

- Так було... так буде...

Туркидалися враня, як тілоски по-
аннамо провіднмтмля, і атакмля
за працю. Підіймавоя Ринарен-
ко і починав малтовати. Федай-
кама роботарив; Тугенко-Тугий
різав на пототні.

Вони тегитераттура нагаала на

зброю, зупинившись на місці і замахнувшись під
напоромі кобзирів. Плаваючи князь, при-
носив наливна, гріб гурток і потував
підвершков. Старшими вказували
під кобзирів, берегами, а по березі про-
сиділи князя своїм ліній, на
акціях даною на Тарновіччю-
ну і в Крахетині.

Тув першим дало Родванди св.м.
А скарбів було багато... Зі своїм
свідомим над підлогою покривом
не коноткали князів і князів-
ства, що намерзли під їх фран-
тової відлиги. Новодній бітмен
проказив через широкі штарпи дже-
рей, нимоворив по скарі, дубови-
у ступахактими і висіли вував ска-
лісно і нудно, нагаляючи на ду-
му тугу і болях.

Віндримми і князь боротили
воє окиття завзято: прозакону-
валися в сімники і наважували
на себе пори фінського камірю,
яке тільки тиранилося під фукан.

Мороз ліцнів і кріпнів... Про-
казив в сімники і гучив стар-
шими конотилим зампофам, що
нараховували фукі і нощі.

... Треба було шукати якого
портативу.

- Князь! - заволав фрозамива
сиринки Ринаренико. - Помилуй
налива, інакше доведеться тобі
напасуду по нощі сфавити!

- Сиросави! - покільки вголосився з під
сімника князь; однак не наміряв-
ся скоро покинути свої, так доб-
ре задронірованої від саподу пози-
ції. - Тачив в франці, - надрмав
він, як зі Скальмертима на Ссід

побегу мобілізів. Мобілізу стікани
військового ласуна - „ли черна бун-
гада"... У побігній смердуні війнової.

— Тезіретно смердуні! - викотив-
ся з під сінника зворушений Римарен-
ко. — Фемас чога в дурня грати: (Вру-
та мусити воровати).

Князь залірилася було відби-
рати духа, коли це Туренко-Турний
забарвадив під сінником ружка-
ми і почавши по дощатій настін-
ці залізного гірка. Нічого підручи-
ного, заверещало, засипалося і за-
ржало всім тоном гарматної ка-
нонади.

— Випробавую ворога, - пояснив
він здивованому князеві і, звісно зупи-
нувши на Римаренка, сказав:

— Проста була задумка, та не хотіли-
ся ти війну. Намі давнійши акції
згайдути підмоганий пручот в Ме-
ніорі на українському звитині.
Всі зобов'язання ми виконали че-
сто. Докінчути наму тирацію тії,
ості надірає на тираціях ворогів;
окупациі знання і досвід. На свого-
мі ми - черні... Намі нами знати-
на, стіати і досвід нагадуєтє ої
отаровини митицери, акий чере-
совуєтє в лугає, як напалку
волинської зброї. Моєсливо, що ізо-
рня занотує нас у свої напалки
Алеос майбуттє послиєтєся в
нас, як людей, які напиратоттєся
на дерев'яному факлові обігати
травити.

Туренко залові, і в асгаратті
новства німа тима, нечов-
туймовою то нєі надус смерти.
Піовки асгаратті вїтгері залуєтє
но нахвистуєв асгаратті месадіє
і дзвонів в асгаратті. Стіпати -

мимим уйдіти:

- Так було... так буде...

Гіди поранений звір, свинячє князь з
лісська, підкотився до Турого, зірвав
з нього ковдру, кинув на підлогу і тва-
рче сказав:

- Не кажи, не говори і не згадує про
увинтаря! Побино наші увинтаря!

Кови ти бачаєш наші смертні,
що намере, поверни мені дусам!
поверни Казахстанське! Кизляр-
ське! Чинчяновське!

- А що ти, князь, до діла! Ти
взявся з дусами, як циган з ко-
няком! А то що!... - привинув Ту-
ленко - Турин, підбуряючи з підло-
ги ковдру, кінці якої князь міцно
тримав в своїх руках. - Ступай
ковдру, кажу тобі, коли не бачаєш
смертних!

Князь сердито потягнув на
нього ковдру, відхитнув на себе дур-
ку і, спертися на лугви дверей, зти-
сся, ахнувши гнівно відмовив:

- Тоютою болван...

Сотник Шмаренко випростував
з під ковдри ноги, пересунув їх на
підлогу, накинута туди, на взі-
рство вичийського туга, брудне
випростував і сказав нервово
сотникові Турину:

- Мене не залякаєш ти увин-
тарем. А не намере до сладо-
дусам, до туги смерці, які добро-
білюю нашіми на себе смерт-
ницького савану і підкурюють, що
боліова ставка на очинтєво-
му кону нині зрозуміла. А що-
дима активна і в своїх погля-
дах незламна. А трималася дур-
ки, що очинтєва - настійна вій-
на ві собою і згодом за особисті.

спомогачки і державні ідеали. Для нас
не секретна можливість вагати, розважа-
ти його мислюче і дурманити його на-
сестрекою, яка потягує допорогів...

Тоді Ринарентка кріпко і бреше,
немов напханутий басок на бан-
дурі під фукоту засоромленого снівом
бандуристу. Заодно в ній бреші-
ли отакаватимуть і скінчили за
бікном суржовина, що сипувала
ся зверху на бандуристу
сам в сарни.

Вид коврих висунув голосуно-
речник Ефендікама і зважено при-
справа до Ринарентка. Кони той
світлив. Вір сказав:

В постаті аномонетра збройної до-
роги він поридаєтє основі кри-
стни, добра і гуча. Тестирова
мислительна вимонає допорогів, тисе-
ки якої допорогів! В помятас на
методу допорогів а фанії лався
вони. Такими а вимонає пробав
мислительності і не противеності
зус...

Сиреніко...

За дівчина сатаніна суржовина і,
немов місвий свір, що потягнув в
капкан і не мав омилого повод-
тиса, вимона і речувувала.

Вірвавшись з піска і надлизив-
шись до Ринарентка, Туденко-Ту-
ний Виркунув злісно очима і з гід-
ливого насильничого кавав:

— Ви маєте фанію, градина мисли
буть поведовного. Огнана допоро-
га зростає на сарни... сарни
мислительна і сарни
дотримуват.

— Ви напхані - сарни біг-
ли до Ринарентка: - А вимона в сар-
ни... сарни в сарни

ного Бимараві в аскав навічанні протин-
шавши брак напеленого поштувася, кар-
юстни і порядку; Флапалетник Сча-
мий-нахоня в дамепадоли військовомо-
стни; а в асценник - засміченнаним фе-
логійного поштування соціалістичним
доктринаманим.

Падуми і міркування, як осві-
щенні тласке станичне робити-
ря, а на високій весі дамево
поступу, а на високій весі дамево
звободивши осягнувши і міно:

- Таке було... тласке биде...

Видумавши в аскавського дня,
кожний в аскавського в аскавського в аскав-
ського озерцявни і в аскавського
полювоча аскавдаровсерія привела
до аскавдаровської бурді аскавника Ри-
маргетика...

Соттника не могла було мізна-
ти: своїм вискавочам він показу-
вав аскавника в аскавній аска-
дній аскавній. Був він корисний на
обдирні, а ситнявни підочина, аска-
вний, а аскавний аскавний аскав-
ний, аскавний, аскавний аскавний
аскавний, аскавний і аскавний

Свій аскавний аскавний аскавний
на аскавній аскавній в аскавній
аскавній аскавній, аскавний він
аскавний аскавний аскавний.

- Пучина-пучина, що нечине
аскавний, аскавний аскавний аскав-
басував, нечине аскавний аскав-
дї, аскавний аскавний аскавний аскав-
ний і аскавний аскавний аскавний. - Аскав-
ний аскавний, аскавний аскавний і
аскавний аскавний аскавний! - аскавний
і аскавний аскавний аскавний.

Пучина - Пучина і аскавний
аскавний аскавний аскавний аскав-
ний аскавний аскавний, аскавний

уриши сепаративу і поштувати Гимарен-
ка з того щирістю, на яку тільки
спроможнася емігрантська кимена
- Неодобре почула, - поскакала в са-
віти: - Контвертний герб, як іграшен-
ня, помітно в костях і зидити в
голови... Тевно застигиває, коли не-
пеходив Збруча.

Мого розрадили, поклали на ліж-
ку, і магіліи митового убити.

- На Україні були?... - зами-
тав поришник Федайкама.

Так, був... - відповів Гимарен-
ко, скорботливо зітхнувши і залише-
но змолує коло

Всі замовкли і насторожили
вуса.

За свини Гимаренко ладно усамі-
нився і сказав:

- Так, я був на Україні... Я не
буду говорити вам про техніку
мого переходу через Збруча, то спра-
ва таємниці. Почув з того, що
місячної ночі 21-го травня я
стояв на високій могови за три
версти від підної оселі. Стен. мов-
частий стієт, як колос за моїм гу-
тяком та ротауєне фоків, був
вкритий густого високото травого,
яка встигла вигорити по сонці
і листів на місці гермастно-се-
пемастими саявом. В підніжжю
могови вибрав на мого мотуше-
ний змивовий ярке; на дні ново
портівки кучі стверету і брешів
вотні...

Я стояв на могови, і плакав,
і молився, і вірив, і не вірив своїм
очам, що дотти нимілися гер-
мохад, що сьогодні пошра^{на} на ме-
не фомевиши вогниклами підного
села отгенова, ватимина срібна

ніх.

А шукав на стісному немисливого: шукав напашток дозвольного життя, що лугами світлимими стогнадами свої пологі фокі з елігрантськими джанами на інтернації. Зламнівського мутира з кошагали, до яких заганами отари вівце, не було: його днесли. Станок подизуного був захищений, верди на гредіи порубані; насіва поросла бурханою; від дозвольного плеттеного даготу для табуна мимися і стирпави одні пенюки.

Ежен бравав пущикого... Ежен оукий вітупець зі Сжаду котив на обрій оксамитові хвилі високої тирси і шапранів по червоних сиротаниках дідяка.

А не насміювся тирпави своїх на селі і некав, що Когося стіймаю в стісному і фозитного, як і що.

Погано фозвиднюватися... На осаді заміділа далечінь фозсевиши азичками і вепаласмура на обрій вогнистими бурхави.

А придерся в пущавинну тереняву і прилог надік Котога, що фиттимишми будоничковими дозволми фозваосав мійі оура. А не счувся, як заступі...

Кали протинувся, сонце стогало нах похового. В долинні серитного будонів бурай; на Леваді лічила фокі возула; на тересрестно доріг кубатний оруд середнато наїкав на свого дружесинну; в пущій тиравці вигравали на скриньках осаврамки і тиріскотніми коники. А стіс, муровий стіс позіосав весняними полігало: мечестіилями, цовіріиствами, пудіилями, свистогои, дозонами... глумівав і фозваосався сонячними зайчиками, галаточі іс по горобкам

— Боже! які ви люди, які ви люди, під-
ня стени! — думав я, масливий і гордий
мобою, своїм валежним зухвалості, які
перетворили мої слова в лії на дії —
стени.

Сини і в дні врання в сніг: не
було чутти ні жаркої вереди; не ссани-
ми вишків кабарів, коли вони гана-
ли було на кермачу вівця; ні сиромо-
ливого свисту грабунка, який він
загрожував ошкреві; ні косарів, ні зна-
сирів, що було розмучувати цюго-
го травки.

Вони не могли змишлятися...

Що і бару, як по кермачу березі ару
іскандрає сивий дідок, боже, без
шарики, в одержній ідиамовій.
картати і в дівах дівчати мотка
моя. Дідок — з ошкреві; вилеж
якус іграшки і боже до лімента.

Сини, сини, сини і нагнати
пізнаю в ному Свирині Потанови-
ча Митавля, якийного Саганіра,
що мав свисті десятих власної дель-
ти і мав своє милого гостинної
стни на далекі околиці.

— Свирині Потановичу! — кличу
я. — Прости, до мене, на травку.
Дідок зтирив над очима! — від сонця-
портні долоні, на вірше козирки,
здивовано пригортається до ку-
ців, милого тинишного лімента
до грудей, обвішув лімента, нагнати
тні зовується на дно ару.

— Пізнаєте? — питаю я послихаю-
чого.

Дідок боже вишкіряє мене пошани-
вими очима з тін до голови, від'єм-
но осигнає головою шалотти;

— Ні, не пригадує...

— А пригадає боже; старшого сини

Шутовинного управління Риндасервса
намісника?

Дідок весело ширити оці, надмисаю-
ся до мене і нічого змислого мені фукну,
вбачається.

- Оце ато ви дідокте... Вибачте це
ви?...

- Не митайте, - відповідаю я: - Пизни
дизнається... Скажіть краще, оццю
моєй фігні в очивих пінимея?

- Ата оццю... - напирогоу біл
свого намісника: - Тараска байвого ро-
мани на Соловки; Дарма Сашка
гермекенці фариш фозотривали; Ми-
хилу - Солонівки... Пинимея... Ми-
хил... як там... біл в кон-
санти Дармонського.

І то годі! - пинимея, що фоз-
миска в фадина.

Розмитую його про нарядки. Дідок
докладаю отовідаю

- Десу ви? і що ви? - замовчу.

- Пинимея... Пинимея смертні на
Тот термента. Тини; на свої 62 ро-
ки тасовко... Влітні ще тасе-сяк;
справу, гримби, агоду піддирати і осм-
бу. В дині - що фримна фадн, по-
фадутте...

А бачу, як болісно кліпачотта
отарелли оці і свочоттисся на бо-
роду слози

- Почкайте ще отпроси, - подато
я надію: - Скоро нчим люди пере-
берутте владу.

- Главнці передирати, - конпр-
итте незадоволено гуду дідок: - Фло-
го, що було і пали, не беритте...
Поснодара немає, он що... - вимосі:
біл перестна до ворн. - Проди Поснода-
ра роздирися... Тос Поснодара
спудна фадн: мадна влада по-
рядку не устанавитте...

Сонце зникається і зникає за берега-
ми дру. Мервоні криваві насни світова
новисають на суцтваровках бугаху
і просягаються на вохисто-золоті
світлі.

Стану проводується. Ві мирових
мосту вивчаються ступені атаки і ме-
теоретично & повільно формують точка-
ли. Методичні вивчення формують
свої парадокси, вивчаються над ар-
ком і вивчаються на переронки

Великий виграєв симпозиум в м. Київ і м. Львів на півдні України.

Упродовж дідка заховали найкраще
своє життя в таємниці і поволі
мені брата. Дідок обіцяє...

Mercurio na Segunda

Вретенце...! З-за плочили викочується
лисаца і вкривить стег десятихасто сріб-
ливим цятками. На леваді зарешотав-
ся тугач, і встоложенний стег відгук-
нувся іолу зойками настрайних
дайнів.

Чуро співбаченні одержанні кровки. Ти
отваро брарра. Він - у білий поглотня-
ний поглотня і пинкалевих мта-
маса; на поглот - поглотняні мта-
ці; на поглот - мта-маса мта-
ка. Обмта з'являє мта-маса з'яв-
ляється. З'являє і серйозне; в очас -
з'являє і вай-з'являє; мта-маса
мта-маса і вай-з'являє; пинка - на вай-
з'являє обмта-маса мта-маса
домієвки.

Спогадку фозлювало про селесі-
ні і особисті страву; дали я зати-
тку про наслід. того настрою. Тоді
всупинно поспіхався і відпові-
дав:

7 - На сьогодні нам наріда ботура-
ція, що поздавлена вської дорими,

волі і думки. Нарід обікрали докирота:
в кістняку, що обтягнутий людського
мисирого, мимими ідеї народоний мну-
ток, надавалим засадів до ідеї недо-
волення. В Москві не дурні сидять:
скарпового майкого перви драгунотів
і порядкуютим мінотими народом...

Переносимо фразову на інтелеген-
цію.

- Наша інтелегенція, - знайомитиме
брати: - поділяється на два кадри:
Перш - доробок російської інтелегенції,
що комуністичноне оскреженна турій-
няла з огляду на євангельське уге-
редження - "відійди від зла і сотво-
ри добро." Вона перебуває під впли-
вом російського народнього духа.

Вторий її фриз, світо, погляд погляде-
ся оглянутимото. Неодержимість, по-
шилка, необхідність - не даютьотися:
тягнутиме смертю... Другий кадр-ін-
телегенція молода, переконана, що
верши на Максимі мідаті і востені ру-
жи пройшма. Вона подібна до мої ко-
муністичі російської інтелегенції, яка
з лєнської фриз Достоевського, Ко-
някова та інших сліго вірима в
лєнінське приміщення Росії.

Обдерта, задригана погодна одноволі
молода комуністична інтелегенція
сліго вірима в те, що вона можема
на потовити муніавий Засід і
перемізувати (звороту на взірзефра-
дасовкис фєстувимк. Нічого не по-
робили: підскотані люди - то ступи-
ма фризінгута сила, що сутречимто
одвітими законами про всесвітній
гармонійний фриз і еволюцію... А
контрастно стверджують тоді, що
сподіватимся від нашого народу та
інтелегенції, ніби вони власними
силами піднесуть фєволюцію, - то

можна було примуценням короткозорих
людина.

— Негодире... — засмутився: — Деся мук
твого порятунку?

— За кордоном... — відповів брат.

Почувши це на селі у брата.

На ранок, коли почало світати, ми
вийшли з селом і, обходячись від яркого
ока, передішли огородами до сніданка.
Сніданок був смачний, добрий, вкис-
нений на березі очеретяним і вербовим
листом. Від берези на сніданок був покла-
дений гудок, що стирчав на воді
на високій впадині. На цій впадині
розташовувався я на день; вночі жав
повернутися до брата. Для прован-
ції я зі сніданком деякої кількості
мук вимого; для особисто-го
березнякового кінця.

Силою я на впадині вгнута вийти очер-
етю і сніданком... Чисто південна година
на березі і голосу розмову. Розсунув
очеретю і бачу двох молодих людей.
На них білі погойчані камі-
кети, білі доречі і військові побороти.
У кожного на грудях-маленькі, що тримав-
ся на шкіряному шнурі.

— Ти іди берези туди... відійти там
берези, — чує я: — А я забегу, просека тут
єсть, на фєвєку поспотію...

На селі могому щось обірвалося; в
голови все нічого поринати каменем...

— Чекист... — подумав я.

Після було болючим сніданком: мікати бу-
ло загально... Пригорнувся я цілком до
очерету, там де він виліз з рогу на
впадину, чекати і міцно стиснуто в грудях
березнякового кінця...

Ранком скривив гудок і захитався.
Що було сил, розгортав я вода на ка-
мені... Радужко-голова вода і тьма.
Проголоши вісконів я у воду, перенісся

на другий берег, мимоволу у верболози і
верутилий байракавий видів на еттен.

Тривати мій, певно, і по сьогоднішній
своїй голові, міркуючи, де я надіва і що
зі мною сталося.

В дорозі мене цікавили ментни на-
соловчатого порядку. Тутадуго собі:
в постанні огентна загнатиного тана
предства я кава на стаяції Н. Селе-
жницької потяга на Капітанов. А си-
дів у пожевалоті III-ї вояси і стегав
за порубо, що паловити і острів-
ками фозиталася по вакутиках
грозотрої пожевалоті. Сиділа вона
мобіки і нерухоли, стегали на
сидівки і турбуланти за плечима
на грібаві і другні окупуток. Впа-
тали її ої... Яніс мільяні ої. Без
виразу, певно, бракувало їм сорки і
зімми. На їх виснаженіх сухих об-
личчях в зморшках і мускулів
виспиргаво давоственіа знало бай-
дажості, токірності, та ватуро-
канти, що викликали в людській
постійній страхітливості.

Тоді з подорожників, що сидів по-
бік мене, розговівся у своїй кони-
ку і витягнув мисливського переставо-
сміда. А був свідком суцільної трагедії.
Сотня оїх байдажості поруби запта-
ла на пожевалоті Байового заважання.
Глиди на військову команду до анта-
ки, фінгулася вона на небачного
подорожницького, звалила його о нів і
видіряла з фуке переставний мисливський.

Дума моя така...

На березі Водура востаттє, процаю-
чись, я націлював фідру землі. Однак
я був втішаний, що поминав дитини,
буду крім від хамис; дитини, що го-
стували мисливськими партиїної при-
си, чимдого в'їлися в півзак і дугу

міського народу і заступили всі сили -
 ом до його визволення

О, моє бачення! Трудна справа і
 справа... Вибачте, моє бачення...

Другого дня стамбульський лікар Дайм
 оглядав хворого Румянцева. Нічого
 йому не сказав, тільки, вернувшись
 до амбулаторії, покликав комен-
 данта Станіци.

- Станіци Румянцево має тиф. Тривожу його ізольовати, - сказав він
 команданту.
 Румянцева ізольовали; поклали в
 санаторію № 2, що знаходиться в Стані-
 ці медодру. Знову: знову знову не
 вилікували. Не доглядаючи за ним
 призначили козак Торганівського
 помічника Миколи Кудова.

Кудовий був людиною славною:
 носив постійно на грудях орден
 бойових відзнак і вимовляв відче-
 ння, щоб звернутися до нього
 на "ви". Пробув похвалити на те-
 му своїх бойових заслуг і, коли промов-
 лав, до кожного з присутніх приймав
 вираз - "нао-нао".

Румянцево був вправлений новач-
 ком вилікувати його грудей і зати-
 мав, що це так досягнуто його ви-
 шого порятунку.

Викликавши ватеру праву ногу і покла-
 ши перстою на першу відзнаку, Кудовий
 почав промовляти:

- Сьогодні мені, нао-нао, в Тр-
 ськобіві таке спучення. Мерзотний
 кіннозаводчик, нао-нао, змислив
 смертельний дії зі мною: ніяк не да-
 вався до поновлення. Коли він прикла-
 дов мені по новобі і тат, що з очей,

наго-нахити, тошва поттекова, а на серці
затчелителсь нічим. Два дощипури і три
дошки, наго-нахити, одзакладнові-
лися і тавку державну відозву постало
виши, що мені не було як обличчю
колітвету семелетного... На іх мого
вигукав. Забачив мене команда
нашої дівізії генерал Вадівський і
каоче: - Кош новова твоя, наго-на-
хити поттертвва такого сусновія,
що маси ти всі випок на доіового
орудія... Другий, оцей... - переніс він
персона на дзгуну відозваку: - Тошо
мені тавке, наго-нахити, тошове -
... ..

- Доситно! - перово одірвав тирмов-
ця на слові фроздорадований Рина-
ренко. - Примесити мені краще гер-
... ..

На ізоляції він відчув в свого самот-
місто і душевну порівнелу. Похлеви
сильні змиві дні негусто і дай-
дзюство похлевали у миди і шовки
згасати. Миди уночі марудили під
мідрого мурі, а з високі вояси даде-
кого востелу шовоттотки водити
новорина:

- Тлок було... тавке буде...
На селі дено, як ізолювали Ринарен-
ко, до сепаратки в 72 перенесли афис-
Неданікану і Туренка - Турого і Бу-
ранівві: всі вони заведували тав-
на таво.

Князь покосив око на мидиаві стін-
ки, на ошого Ринаренка, на своє лі-
во, безмалдїм тавену фукоро і фов-
тачнво свазав:

- Але... ступи тавовно тавови дині
дасно...

Над веріи він отовідав Бурану
своє діло, який востелу в Рина-
ренка. Підрізний востелу, що Ринаренко,

Цирилянське, Кассетинське, сироманське, мануу...

Купий зважено висловив князя і, сказавши на прощання, вийшов з палати, сказав:

- Мій сироманський братко Іван Пана-сович Вертинський лав на селі, ман-мачити, скитидарну манудоав-стурну: олимпиада, двочоттє, олимпиа та іншіє сословіє... Ї було йому іспеченіє від Товибеду, що крави його і всякі іншіє промови амури, мачо-мачити, до васи одностивеної поспитиароттє. Мій братко промі-вався: хотів своє манудоавстур-не заведеніє і в новотамні помив-ся... Отто і ваки треба було так сподити...

- Туючи вас замовкнутти і гу-ти стовий! - уминув Тимаренко на неспитиарного товистафа.

Під підлогою манудоави мури... Тименко-Тумий голосно мачив в го-ряниці і стирив на собі сорочку. Сто-ручачи Федайкама замислено гу-ляв поміж по ширинавих стириваю-ках сепараттє. Тимаренко підвів-ся на ліжко і, стирив голову на її стириву, сказав:

- Товистахоттє з Федайки до Товости, мочував я врадєковна на Товости у одного гадєва. Мав він осмоттєва дванадцяти фоків і дві-чоттє - десяти. Во дня голодні ді-ти вимоталися дєсо в дуріані і пообідалися зєбєного товистоту.

А вони піднесли ваки манас. То-мачити не було, і вони товистахоттє. Я мочував у антодоті. Мене прозбу-дили... Таруа, братко і мачи, товистоттє мєрттєва дітти на товистахоттє, товистоттє фадєтє,

наго-нахити, а все стреловоменіє дієсно-
ся... Поточка мені виминіть...

- Додіє, вимині, - одідає лікар, - Ви-
мині вамі поточка, цієї касетової
на вамі стреловоменіє.

У цю мить стреловоменіє
приготовлено і повністю заряджено, то-
мо чому на дачевій площі Стані-
ці, як в сепаративі в 72 князь Ку-
рявський схилю і схилю когось ста-
вав:

- Касю-говорю проді... Поверни
дурман, поверни Касетинське! Цин-
ляньське! Кузнецовське!

Тимчасово-Тимчасово схилювався з ліс-
ка, касав по сепаративі, мовчавно
сидів до горі фукки на воєнного
сидівного патріархатів і промов-
ливо вернувся:

- Тимчасово-Тимчасово, але по сепар-
на великій площі, касавно дієно по
сепаративі ментів і цині!

Кузнецов схилю і схилю в одній, не-
примовно на ліска і стреловоменіє
схилювався:

- Касю-говорю проді! Не говорю
мене до фукки, а то потім, наго-на-
хити, а мене схилювався і схи-
лювався на вамі фукки зава-
жати!

Одній мить Сепаративко схилю
до поточка, схилює зі себе на схи-
лю когось, схилювався схилювався
до князя і схилювався схилювався:

- Князь! Ти схилю, князь? По-
схилювався князь!

Князь схилювався схилю, схилюва-
вся схилю і схилювався схилювався:

- А чого. Касю-говорю...

- А все дурман князь... а не схилювався
князь... - схилювався схилю на ван-
таж ліска Сепаративко, схилювався

якогось дурного. - А нічого не прозрів...
Тиме амовомий нафід, єще ніхто не
знав, і не має ніколи до цієї
супротивної супротивності. О, який єгоїзм
навіть і на Васюгі!... Прямі, ти
чи?

- Каси-говори...

Наша ємігранція не має такого
морального права сидіти повіки
і осердженно глумити супротивну
осилену. Вона повинна брати
уваги організованого народу в столиці,
в місті, на селі, зупинитися
на нерозумінні догм, на фоварі.
Вулиці, на вулицях, фоварі... і
всім їм... Як написано в биб-
лії: поспішати проти волю, по-
спішати на собі одяг і не мен-
шувати і бачити ту поряту-
нок немислених нації... Ти чи,
Каси?

- Каси-говори...

- Ви чуйте сиринку! - захоплено
кричав він Тученка - Тучого.
Тученко - Тучий не одирався.

- Таче сиринку, ви чуйте?

Римаренко зупинився і, зупинившись фу-
кого доцентові перепорожки, відійшов
до містка Тученка - Тучого.

- Таче сиринку! - сиринку він очере-
ка за комірець Тучого.
Той не одирався.

Римаренко купив сиринку і на-
мизив його до одирика Тучого. В по-
люванні сиринку організованого воми-
ка вилучився в очі загострений нів,
корній організм помирився очей і
всіх його отиснутий сміх - потем-
ніти губи.

Римаренко зрозумів, що Тученко - Ту-
чий нів... Зрозумів і відчув, як

олодний струмок тече по його сир-
етині, корінці розквітлого волосся
на голові зацвіли колотками, а до
гора підкотилася якийсь каменець, що
не давав ні дикунути ні сказати сло-
ва. Якби смерті був перед очима,
однак дума підкотилася його ви-
стигнута.

Римаренко безпорадно позирнув на
всесвіт. Князь сів відповісти:

- Казав - говори...

Розсіється він і засяє день, - поду-
мав Римаренко: - алеж Тугенко не
спокійється і ніколи - ніколи не
розкаже про свій механічний світ.

На Великій Україні - для кожного
до дайшого його смерті... Ніко-
ли за час не потрібний сонник,
який боронив свій парі і очолював
смерть на курені.

Він нагнувся над Тугенком і
заговорив. Рамкою свого життя
освітлює його в біт, туги і радості
до небіжства. Що був настрани-
ний князь, який висотилася з ліс-
ка, туги і радості одну футу на вірні
Венери Медіцинської, другого сім-
ти Римаренка.

- Що, помер? - запитав він і
заговорив збави, немоє холодне
боже.

- Ніби помер... - намагався від-
повісти Римаренко, алеж слова
заціпилися за каменець і заміс-
тало висіло на повітря скрип-
ливий стогін.

Під підлогою шарудили мури.
В високій весі дахого косяку
тучо бубоніли похотітки іодимки.

- Так було... так буде...

Так було... так буде...

Римаренко і франтв прийшли-

[illegible]

Появляється щось незрозуміле. ЗВівсно за-
виграли джотин, ливогітими гостуриччя
а не виграли і програвали:

- *Albino* ... *Albino* ...

[illegible]

Меня не одобряете? Извините! Оси!...

Я иже буду боротися! Я знайду у
себѣ силу, яко зирнув на невисок,
переселеніе на міровий простор! - за-
просував він дїотими - Богдану
князю, виступавши в розсуд... Нагній-
ми робити свою роботу, бачи-
ми повернувшись до своєї душі
бачити дїотими! - наказував він
потім князю, наказував на все
поводити, як і в інших речах
у дїотими бачити.

Князь висмикнувшись від падучи-
ки скочив і нервово кричав його на
смерть.

- Місцевий нафід загрозливий по фу-
каса і почав виступати! Вісім червоних на
панелях, якимі розквітлого... Своїм
всесвітнім виступом... Князь, скорше
згодився! - виступав в Румунському
суді, розквітлого, розквітлого.

Прокручува популациите Негалитани,
зигувава злиотка и нагарава похарице
со себе. Хвостот им е црвен.

- Євдокиме князь!! На нас позитивно перебрестна форія, створили, села!...
- піднявся Румаретко, зісковивши на

на підвісних і амперних вантажних підрамниках.

За допомогою виробної групи... У сепаратору лікувалася суфловина

Тут же була і та, коли туди...
у виробничих через уривки
і впливом на сировину.

Потім у котлові, немов за оцін-
кою в інших підприємств, зот-
риме. Підприємство. Він бачив у нас у
котлові, диспергував новового і висуш-
вав:

— О, я знайду сили!... Директор
новового!

Потім у нового котла в сирі розтовпили
роботами нафти в П'єдмонта

Він працює, працює на уривках
і диспергує в новового, як той
вот в новового. Новового са-
сував, розчистивши пелюстки і ви-
ступуючи в уривках на уривках, в
Курганівці, суфлові та в уривках
новового сирі та в уривках.

Масива суфловина, сирі-
мова сирі, виводя в сирі та в уривках
розчистивши і места в своїх обіймах
новового та в уривках та в уривках
в уривках Курганівці!

— Поверни дурка! Поверни
милитарське! Масивовське! Дур-
ковське!

Мам, де ^мТурка мешкала.

На Катеринославщині, в Ставроградському повіті, на березі степової річки Турки /ліво-бічний доплив р. Вовчої/ розбудовував агроном князя Потемкіна генерал Синелюковий нимі жорнами. Взявши книжку, що перекладалася на українську мову з французької, він так записував:

"Ріку Божого 1786, місяця 12го
 "серпеньня розбудував замок по
 "угоді махат, які розбудував
 "для себе махатиний князь в
 "Катеринославі.

Між річки Турки і острівом розки-
 нув генерал сад, поставив слюди, об-
 ріс усадьбу овочовою огорожею - кущами
 колючої лози і, призначивши
 управління, повернувся до викона-
 ння нових обов'язків - генерал-губерна-
 тора Новоросії

Тойшову фокі...

Групи генерала, в ардеїські стіни,
 перевернувши з Київщини на Турку свої
 селі - квітків, збудувавши для нас
 церкву на честь святої Токрови і,
 склавши маєток на фукі управи-
 теля, вийшли на стале осити
 до столиці.

Так з доброї волі Синелюковича
 повстала в місті на Самостіні бе-
 резі Турки слобода Синелюківка,

поодинокі на десяткові верст.

Можливо, що нападки Сичевського
були перейняті стенованим масовим
мислом; можливо і те, що вони манували во-
лю своїх баталіонів, тимчасово вони фактично
заборонили управлінням розробити
стени, врівняв поля, що викривали селя-
нам на великому Уряді в 1861 році.

В літні десяти тисяч десятих стени
вкривалися сільними великими високі
стени, що писали на сонці, недовна
мислячі свині Морного моря. У воєні бу-
ло протиснуто в стени під фактом не-
гемік виступає, тимчасово починала не-
виступати недовна фронті; фронті та-
кже фронті недовна фронті в південній
справчівній версі.

В першій пролітній сонці сфен
основав: починали вигравати на ви-
скачтових свинцях савранів, не-
рекламатися на Басових потівних
дровах; на корівки вигравали савро-
потівності Басови, обмислювали під
соботою десяти і валилися, недовна під-
мислю, в міг, одкрити недовна півден-
ній недовна пролітній Веселю сон-
ця. На високі мислю виділяв мислю-
мислю сугав, Котав задній фронті
мислю десяти і, стіймислю недовна в
мислю сфен, солому у величній і нево-
рідній розі, південній фронті до-
мислю.

Мислю фронті, змінювалися
догравлія мислю розмислю мислю пово-
ленті мислю Басови, які не мислю
мислю Басови; ідеи Сичевських
стени виглядав так, як воєні ви-
гляд сонці і тисячі фронті розі.

На початку першого десяти
XX віку на управління Сичевських
свого мислю був призначений по-
тавець Південній розі Лавров

Слухали не дивувалися, бо ствари споробили
визначити управителів, розписати неслухачів
до адміністрації стани, де ствари ішли про
пору і адміністрацію.

- Ах, так? - пробивав вони управління
управителів.

- А так... Моя мати Ормика при-
содилася зовнішньої сестри Марка При-
робовича. Сестри його...

На управителів ходили конався управителів
туди в складній адміністрації, улюбив, за-
бував, з чого починав і, розписували без-
порадно навік себе, записав:

- Стара, що на 72 сторінці:
Кодаря. Марка Шевченко вважав про
своїх родичів звичай.

Посадив Паровон Ступинича
в кримської сім'ї; в конавці проки не ма-
ли ніякої освіти, ні грошей, ні звяз-
ків. Вийшов на люди завдяки своїй
скрипченій праці, кримської неспо-
сти і тій інтуїції, що заступав на-
вколи стани і освітлений досвід, тій
інтуїції, яка викали перекозувала-
ся в душевній сфері кримської і яка
тільки упереджувала Паровона Сту-
пинича про всі наміри, якім
переконувалися несподівані миттєві рости.

Слухав свого він розмовляв конав-
кою у станах Ступинича, переписав
на дуростника до Паровона. Штеген,
на дворянство до провора Штегена,
був за конавкою, управителів,
де ствари його не ствари, де він туди
він не переписав.

Але були часи, коли світовий фін-
анс виводив конав.

Величезні власники на Кероні
і Катеринівській, напевно оди-
ни створили вигоди, закривалим вів-
наркою в керуванні фінансах, ців-
кою задоволивим виводом фінансу.

Ларишом Пилиповим зрозумів дикують ре-
спективів нового підприємства: робити
стариновиско підприємства і вима-
гався на отримання за отриманим до
Олешиківського землевласника Явочу-
Явоча і фетельно прийнявся за на-
ку, що стосувалася 40,000 вимірю-
вальників і мованки.

Пилипові фови. Слава про Пили-
ва, яко мудрого виваря, перша на вого Пили-
перносавишину і Пилива. На конти-
тах в Києві зарізнав його молодий
Синелюшків і переманив в свого мово-
ду на головного управителю.

Робота Синелюшківа не мала на-
калєства: ні старинового, ні управит-
ва, ні земського, ним скористався
енергійний управителю, який в око-
рочку нові адміністративний, судову
і поліційну владу над селянами пе-
решав в свої руки. Владу тримав
на засадах кримінальних традицій, і
на словоді і на давньому і в околицях
його величави втерновим королем.

Вовнишним вказовим королівського
достойнства послужував управителю
підприємств суковатий цюк, який був
савим на руках і набував енергійного
фору в ментиса, коли поручався ос-
тати оттарового законодавства.

Суд і розправу над селянами м-
нив строгий управителю перед коро-
лями на свіжому повітрі в тій
мирокопотило ділюс акацій. По обіді
судав він за довгастий стіл, на який
Мозаров Вахерисвіст сттавив перед
ним відерну макітру вважного мово-
ва.

До столу неоліливо надбавалися по-
пимителі порадку, трівожно позирал-
ли на суковатю, що лежала на сто-
лі поруч з макітурою.

Одбурилися величезними отголосками, утравителем перемав ними примайлині з тів-літтих мовок, яке переносив до своєї широкій пащі. Після четвертого отголоска він лагідно промовляв:

- Товарише Василь! Посідаю відомості, що ти викрав з отарів кримського ватамика.

- Кажете ватамика, якого ватамика? - негнучо диктував в горлі сиплий несмигливий голос.

- Звичайного, що стирався на ноги, стовкійно похитовав утравителем.

- Рятуй мене від гріха пати Товарищи! Вигуляли якого ватамика... Це ви чули якого ватамика? - диктував в горлі, ніби не озвучивши про це ходити, селяни, зорго стегнали до суккватного.

- Вачекаї свини, зарас я товкати якого! - зривався утравителем з місця і сховався за суккату, але не зміг похитався. Обернений селяни не чекав і, нешов дрловський фисак, проступав до висхідної брами. Утравителем ніби навагоном і його, підвидатом високо ноги і виносуючи загрозило суккватного. Вутиливши перед брамою і тиром позмилавши по адресі стирного фисака, утравителем вертав до стови, пермав нового отголоска і стирно змерждував селяни, що чекали на першу:

- Оце Товариш, як суворо я товкати Товариша. Товариш так кождого о вас, комо знайдзі тирину.

Розурава до кінця утравителем не доводив: до стову надлилася ма-ленська кручленка кармива метуши-лива дружина утравителя Анна Степанівна. Водній фугі вона тир-мала величезно дитину з горівкою,

в дрізній парку, розміром в рівнітупого млека. Позирнувши мовно на утривитчелю, вона припугала до шакітупи бутчелю і парку і казала:

- Подійся ти Тона, стварний! На людає сая образ Тонний, а ти казави іх суковатного.

У пованивими паркою селам до стому, вона додавала:

Не звертайте на старого дурня пубам. Подсодите угодички Тонної до стому і подбавословите парочку.

Угодички Тонні обдігивали бутчелю, як ті лухи пукеринцю, і, коли Клавововення, що приносилось від цуцного серця, валило іх з ніг, утривитчелю казав:

- Поду до саду і поведиш тупови в дубку: цює сие під локеткою ссе.

- Полеси, полеси стваренький, - не-новосаха Килия Стенанівна: - Ротенко всю сорочку витягне. А я тими пароч-дітток каю-дую...

Три сини утривитчелю вилися в Катеринославській гімназії. На літніх дсеріях вони осодили з висесеним далеско матеред мивоттаним і переванттарсенним мучукавим. Всі даненення іх, що вони потупедують відпочинку, мало впливали на добру пачує, і не було змоги обійти її капівина, в якій вона лапала синів, заосочуючи до іси.

- Подивися Павлуша на стверенце, яке воно сматне. Стригадучи потеласту пусию, що з Килиївського озупу ривверю? Подумити синочу, не багайся, - багала утривитчелюка, не-мов від цюого далесала ід оситт.

- Відгетітсьє мало, не сочу! - зривався з креселка Павлуша, лапала-чись вилчюготити з кімнатти.

- Не тійкай сирину, зі твоїх щось дади, - нагадувала Оксана Степанівна сина, мійко усмихнувшись за його мікряного носа.

- А що дасте? - солодко примушував оці Ставчуна.

- А ти чого хотіводи, сирину?

- Кардованця дасте?

- Дати сирину, коли побачу, що ти примушувашу усмітку, - обіцяла підбадьорити матиця.

Ставчуна протиснув усмітку, а задоволення платиця бігла на розшуків фінансових, укривши то дорожні Вулиці, щоб обіцявання не спливали в повітря.

Пройшли роки...

На весні 1914 року управління переселило на примізь сина, що подалося на науку у високі школи.

5го травня приїхав з Одеси молодий син-студент історик. Спектир по зріст, формавий, кучерявий, подовгий з обличчям Оксани Степанівни, він був з'одягнутий в студентську уніформу, а саме зніг кофичука білого перенесена сорочка в біл. китиного стиріжкого гамісця вкрапанки.

Він несподівано привітався з батьком і, мовно вдаривши стіною то тилках, сказав:

- Добре приїхавши вали стіною голови. Не знав я, а то привіздю дари та кої протис сивими.

Управління був зворушений і задоволений.

- Доброго сина мого, - подумав він! - і мови нашої не забудь і одягу нашого не забуваєшся.

Оксана Степанівна летушилася навколо сина, фаз то фаз хотіла його в обійми і розтанувло примушувала:

- Не пізнаю тебе, Микастову: пошарні,

зблиз, не нащо збівся. Може ти в дорозі нічо
то не їв?

Моє принадабши, вона фиснулася на вука-
но, де волоско нахвасувався:

Пієся! Палаєська! Жінкайне з обідом
і мискуйне стів!

Татко з синами вийшли на чанок.

Марівна весна стрінула їх стенового шум-
кого сонячного пролітання. Торяне повітря
було отруєно шумно-солоними загра-
жаними ділою акацій і фокми. Обсипався ду-
шок, і навколо галка фокми і ширини
дояжкові хмари дубових неслотків.
В пущавині саду волоско лічила фокми во-
родська возуля, коротенькими судими фем-
тативами обдівався оду, вересливо не-
ресмикалися шпачки, дуботів в оченні
дугай, баграбав на Півні доцян. На всю
шум довірї, на слободі, на її окомцях
і в стієту лунав весняний урочистий фа-
дісний вересний полін, що закликав до
жизнї, до добротви, до творчої праці.

— Доброго сина мато, на мене вийшов,
— думав управителем задоволено позирав-
ли на сина: — Птрєда неодрібно показати
його сусідам, хай позавидують.

— Оце я загадав, що на завтра ви-
паде в управнї, день народженнї ца-
ря, — відв. винадкєво принадав управи-
теле: — у церкві на слободі будуть пра-
вити молитви.

— Казете царя, якого царя? — удли-
во подивився на батюка історик.

— А ми їсє що, з десятиок лаямо? — не
зрозумів сина зпомігличеннї його погла-
дєм батюко.

— Мене одне цікавить, якого царя ви-
лаєте завтра святкувати? — настир-
ливо допитувавсь відповіді студент.

— Вичайно нашого, імператора
Росії... ми турецького ми иншого не
святкуємо.

Императори Росії, але не асовеколюваний
гетьман України. Ти і я відомі з походу-
жесня українці і на землі українській
добавно було свій добродуш, - почав сговий-
но обробляти батька студенту історик.

Відкинувши це ррр такої науки над-
прався, невосе в університеті? - мівно
звинути в мівно університет і звизно
Льво розинути на суковану, а мівно мів-
рувану, що сирі мівкати до звизно не
дуже, мівно:

Мув я ще сповідувати біг свого ді-
да Пашка Онуфрієвича, що вояцям
спроводу козаків була Україна, осилив
козаків Сіровихи. Що було козаків, але
загроз цього неба, і неба потреба ви-
конувати з помічю смерців. Нимі ма
малого Росію, і подай козаків моїм зму-
вали того ослива, який мав я з мамою
російського царя.

- Нули стало, як написано в евангелії, що для основи людства одного хліба мало, потрібного ще море...

Місце сироти і Гартівської завязалося піднесена справа фоволіва, яка могла в місті продовити, що посідають Гартівство вільного часу.

Повідалями, відвертими, нашімим
хайку, а не цю цікавою промови не при-
тижати.

Росерко повалося зою оквию оворосту
и колідалося на золотий скарп; що
була підбитта знід мизу герботи мов-
халеміткою. Ві стівну вертвала перега,
паявотієм багноті, орачотівітнім ве-
осамі підносиміхся тих оворосте кура
ва, і дка і болісна для оцей. З берієв
Пічиріи несмієиво масовував у туман,
бував в пучавітні орач і стівнім на-
поврачєтнім орачотівітнім орачотівітнім
ну квітчасту постілію.

Гасуничанъ или, и Батюковъ в сенокосъ.

В среднем: средняя глубина в Петровском
пределах сучьев: средний Мелков - средний
глубины и средний Павло - средний
глубины.

Високий, тиромі сугурний, з того-
стремими обличчям, строгимі катюшми
і короткошівими носом, що скида-
ся на дзвоні пачути, Микола з'явився
у крамляго сталевого вправця. На но-
му були доріжні білі пологотніані лари-
марка і шотвані, таєрассмалена сорочка
з шовкового вправатного і дологого шотва-
кою, фуканівки і лавески.

Навіщо був зроблений такий великий шум,
коли, насправді, стурбований я лише тим,
чи справді несподіваною опинився на
власному обличчі; одразу ж був довіду
вся, які саме були вранніння і не знав
жодної події і повністю вранішньої
думи, ніде намагався віднести до
вони.

1 Книга Степанівна не знала, на яку ступити ногу, васаючи з тибетинці до вузкої, з вояками на горниці, з лвод-милку до свечки.

Однако спрашивался писца рубли-
да, что же такое член навозування фирми?
- Визування вона, згідно член на возування
всю підприємству обслугову.

На кухні свіжували баранки, смажили поросся, варили кашу, напечали млинчиків, варили борщів, баранину до нової годили. Було пущено на всі кінці і просторово похвалити, як на кухні смачно, мило, свідомо, бурхливо, одразу. Жили Степанівна і Франківна карову і відчувалися, що діти будуть повзати.

Обидано, як збудило в нас, не-
ред софранієм в тій міркованій
своїх акцій за довгастими станами, за
яким управлінням ми суд і розуму.

Средствъ исправленіи отъ обидъ и злобы

мих і нових і брахіння.

- В квітні місяці, - казав він: - урядові дамся в ознам ініціативи заворушення. Треба керувати февалогією...

- Подай Тоосе, февалогія не замінюється, - обізався Михайло: Буде людина, що медудь здобути для української нації.

Травник цинично посміхнувся на брата і товариша, а коли виправляючись пошмивки медудильних днів, сказав:

- Наша партія визнає націоналізм місце тієї в основі і формула вуги тупої праці. Ми зацікавлені вивизати світового лантанду: нас цікавлять утворення світової федеративної держави, загально-людська мораль і стійкий добродуш...

- Току і чуту, що пошмився ти в розмові, - сугерив Михайло: Тільки дивуюсь я з травника, що не феодалізм звичайним феей, що без гари^{пр. фее}ї, що основі національного освітлення і культурної праці, не будучи порученням, як це тратилося за Американо-го, некасеріального Москвото, асадного розвитку поневолені нація не буде мати.

Парубок Тимонів і собі аїнався давити. Він аїнався феодалізм словце, аїнався він второпання, що що феодалізм аїнав. Він задоволено казав потім, бився пошмивався і аїнавляло позирав на дружину тими поглядом, що казав:

- Тошма, яких ми вивчали синів: це не то, що ми, стеновали.

Жінка Степанівна дала і пуга і потувала кожен слово синів на своїй душі. Вона маторно-своєю серці, аїнав не дабувала про свій прамий обов'язок, маторно, аїнав пошмивався маторно.

~~і потім, коли вже і прояснився на
світі. Тимчасово, коли на сім
якісь дивний спосіб з воро-
гом, щоб не було нічого по'ста-
новлено, і навіть і не було, ве-
що не було нічого по'становлено, ні-
чого не було по'становлено по'становлено
по'становлено. не по'становлено.~~

Сини єврейські першорідні, розмарені і
безпорадно оглядали поле бою, на
якому ворожі сини кричали і дили
мобильні шереги. Кожен з них си-
тався на думці, чи не вранці було
загрозливо до безславно вдернутувати з
очей матері, ніби замкнути на не-
матері очей розмареного бранника, якого
тіло вже що приносить і який тримав
в пачі туку сурої стиглової думистої
тухавки. Матуся тримувала,
ніби в книжці, все, що було на дум-
ці синів і караля:

- Своєю малю загонити ви в людину; ні-
чого не істне.

Студент пригрозив, що пригрозив
до розмови братів, поглянув стиглими
очима на шифра, який несподі-
вно, мов з неба дощ, звалився в його
лицю, погрозив потилицю і сказав:

- Про що асудити? А так розумно; хо-
дити про те, щоб оццаливити дусов-
но і матеріально, мовляв, всебічно
погодити, аклавши всі найкращі
встановили, в яких воно осягне най-
ціннішого для себе ідеалу. Тут -
пустиння, що так. Для здійснення
важких проєктів треба невеличкого,
пригрозив дані пригрозив :- тре-
ба думати з однією думкою про пре-
стество, якого тишається пригода;
треба висунути в людській думі
ті соки, якими видосилюються ви-
сокі естетичні потреби. Какоути

доступно, це: треба фінансувати освіту,
 будувати фабрики і заводи і по-
 будувати іє ф'єсно, аби не було як
 не проїхати ні проїхати; треба по-
 шити техніку і шити так,
 аби на кожній країні, на кожній
 вітчизняній підприємстві з'явилася
 нова машина, працювала маши-
 на, скрізь-скрізь аби ці бачили такі
 ки машини. Мої брати! Так я,
 мало досвідчена на соціалістичній по-
 думі, зрозумів програму суспіль-
 ній революції першодовою необхідності
 була. Не попусти Троцьке, - мійно про-
 стери прикладник до братів свої ру-
 ки: - відкрити на собі силу вашої
 передової. Для подорожі навіть
 повинна її буде використати, бо во-
 на виконає світову думку і еконо-
 мічну кризу. І ваші соціалісти, ва-
 ша інтелектуальна, що в дійстві, як
 повстання від одного бігуна до дру-
 гого подорожі, кинеться на фабри-
 ки і заводи і потягнеться машини?
 А гадаю, що в такій програмі сві-
 товій повстання мало свого вар-
 тисті, бо збільшення від техніки
 машини і єдина дала широкі
 простір для творчої праці при-
 роду...

- Природа що, най чистіша, - одні-
 ла машину на слові сина: - по-
 глянь вранці на південь, як отто-
 вою машину без твоєї ласки...

Тоді горіло і думно. Сонце
 проважалося: розвивало у себе на
 вузкій пролітній, яким боже ста-
 новило шкіру на синах управ-
 тель. Карки і курки позаривали-
 ся в землю і, витягнувши голову під
 сонцем, не надівали рукав навіть
 іноді, коли підняли по них нос.

До столу надходили словоохотливі в бара-
нчаних конюшниках і шапках, мисенко
вмалювалися і вітнали студентів:

- В приїздах вас, татини! Дюжекали
ся Парисови Пилиповичи студенту, тин-
ки оісемити туга...

Студенти фрозійилися, і утравити
почав судити винних.

- Тряпка Мокій! - позивав він. - По-
сідати відомості, що ти виграє ві
скотини дві котини сіна.

- Трині мене нехотіла сила, - наклікає
в порбі на себе фрозублений Тряпка
небесну і та мнину кату.

На обивини утравити не вдало на
згоголяв Тряпку, вивахути надго-
лового суковатого.

А за верандою Анна Степанівна, од-
манна вся суковини нехотіла -
ли, кадала Павловичі:

- Триніхана з епархіальною могою по-
лівою Філіппа. Розліва, на ота-
манна фрозіа.

Павличі керували і веслували довгими
фруктами, нечов керували на воді
ровном.

- Дивно мені, потада, - кадал Сирено-
нчиківський священник отице Сава,
приїждатися у вівна: - кого це Пав-
ло Парисовичи оглядають нашу
жарту?

- Ти крапце, тиво штигувати нести
мислив, тинчав на тинчаві
свинда шарині. Чуем, як вувикати
господні? - сердитно дазвасила по-
тада і тинчаві тинчаві на
доню, яка нечов на канаті і не-
тала фрозійську виваху тинчаві
мнину тинчаву оавомали.

Розумна донька у дідусів. У неї була донька по дідусю - покійна Гаспурська дівка напівважко вроджена. Мала вона 17 років. Висока, округла, фігура, з васильковими очима і рівноточними рисами обличчя - вона складила своєю стругункою і гнучкою поставою вродистий зявкої стенової краси. Яку можна спостерігати під фанією на стіну, коли дивитись туди.

- Тоді це були новизнашки! - змислюючи отже Сабі і вийшов з хатки.

- Бачила дурного батька! - позирнула на доньку потаємно; вона гадотувала, ділаючи ступитимими фігурами по сідан. сволом'ятовості.

В хаті повстала тиша...

- Чувши новості Гаспурська, хай і я погано, що туди в кимось і так, - одіривалася від стіни потаємно і відлучилася на Гаспурську. Стояла мурна і прищовнена... Зоні вже в хаті не було...

Павло Парубович і Гаспурська, взявши на фігури, сіли на стіл до миски. Павло сів. Що був він, який фігури був колись генерал Сивелоників на таті десятих років зявкої дівки, літа розформали і фізикою Тіфисом, котінолі таті мажистічного Потовакина ф. Катеринівна.

Сад був давній, стварюваний, з ліпидом і мискою на корі дерева. Від стіни до стіни. Туди гуляла голова чоловіка - прозивалася генеральською, що була обдана вулицями окопної акації, буюку, окопної і білої фоксі; голову переорендувала подібна акація, що була обдана ліпидом і мискою. Давалим татолдм; виступили елітної обдана на вкоро саду вузька татолка зі сокоринами.

вербами, дубами, берестяками, колючими.
На перехресті двох дуги нахилані
коники, в гукавній камені і гірці-
ми - розкидані аляшанки, а на бере-
зі Шини надубовані між вербами
широкі павки...

Ступний управителем, якого до-
ма і життєвість примусила взви-
сатися зовні і зовнішні вранці-
ми на вулиці дубу і верби, на-
мав в собі великої потуги до есте-
тичної краси; не зважаючи на
маючу, і він був розумний, не при-
родний, шокуючий на вигляд
своїм, на свого створу вогно. На
моменту, що зблизив до порадку, до
модерного отікування природою, він
справляв вранці якоїсь пуги, якоїсь
дуги, але в очах ступного природ-
ника він мав справжнє, не покриваю-
че обличчя природи, що було порадку-
математичної і математичної математики.

Наступа і Павло Ларивонівич бу-
ли в підсвідомості математики, в математи-
чеському веселому пуги, що була свід-
ком зусиль двох молодих закоханих
людей.

- Ступний твоя ви, Наступа, - казав при-
родник, ніколи стиснутий твоя дів-
чина: - то жейт-математик в своїй ду-
шевній одностаті, висока ціль його сти-
тута, що гарить його вогно і підносить
ній світлою і ватними ідеалами.

Мфре математичне призначення
ступного багачини в голові дів-
чини, невелико всю її, невелико ступно обш-
вав кинятковим, і днесиена солодкою
пуги, вона, аби приховати свої
павки погугугу, затикувала:

- Ви павугу твоя?
- Гавити канкан, коли нахиліте.
- Не гуга. То що твоя - канкан?

Другого дня, по обіді, гуркавиртчене з синами
вийскаїла на стігет; війскаїли на двох та-
чанках. в які вгрягли сивих арабів. Ні-
ді на вершнях драконів, гуркаїли на
танки повздовж владовища, що було
обсажено кущами дикого маслина.

Владовище було засіяно цвітими туч-
ками, серед яких стир-
яв високий деревляний хрест з твад-
ничого, на якій було твакреслено: „не
повіртися по моїх кістках, бо я дома,
а ви в гостях.“ Помигавши вітряними,
танками мігали в балку, вискочили
на слово-басанську твакову, обдихали се-
реду і війскаїли на стігетовий млях.

Перед очима розкинувся широкій
стігет...

Далеко, далеко, на берегах стігету ми-
готіло бійдичами язиками розгичене
повітря, і здавалося, що далеке мо-
ре наблизилось до стігету і загрожув-
вало йому морськими хвилями.

Між стігетом і небом були татану-
ті золоті стирпни мелкого пролітну,
що брелили над шовкового тирсою
мелкими подихами стігетового сон-
ця. Стігет вийскав пусткою: на да-
лекіх просторах — ні дубів, ні соснових
ні куща, крім тирси, тирси і тир-
си, що було порозимивана калора-
вими мильними стігетових квіттів.

В мильних тирси підносилися гост-
рі дачаїли шабреню, деревію, василь-
ков, фалети, горючку, голитю, — ті
стігетові аромати, що знесилиють і
судиривануть голову. Умогливо, що
одурманені дачаїли, анімі дрі-
мотно розіскав; повіскав мелестами,
сокотієнними, цовірієнскими, му-
лими, тирієнскими.

Рантїєли коні дучилилися...

Стурдентим спостерегли, що так само ста-
валося мурилувало дурманове люде оберти
туди.

До' татанок надійшли повислого осо-
лого чабану з корного, стеченого на сон-
ці, мкірого на обличчі, в сірняках, у ви-
ткис цитамонних бар'янах на шав-
ках, з довгими кетмигами на руках
- Оттаманам і' кестому товариству! -
женив чинавистелья слов'яного бриву.

- Стану господареві! - похійнілі
на не в'їзні.

Чинавистелья не могла було підна-
сти: його очі і обличчя надали йому ве-
ликавого надійно, з якого мотався при-
мал. Від'населення знаки вірної ад-
даності Він підвівся на ноги, і не-
зграбна, мочуття, широкозуба по-
стаття його свого дні нагадувала сте-
пового велетня "Добриню". Чинавистелья
Вруках його, голосі, погляді відгува-
лася непереможна сила, що страву-
вала да ним назву стегового ко-
рива.

- Стурденту господареві, стеговому ко-
риву від нас похійних любові ма-
на! - бривіні свівлі мовної тин-
ли.

Чинавистелья був в рідній стині, то-
му був певний за себе, за своє слово, і
цесліосаючись до синів, казав, ки-
ваючи на свого ворботного барва-
на:

- "Поряди", "Негреті"... з Тюрмину ви-
місав, дав 2500 кардованих... Сто-
миса дала добрі наслідки. О, се-се-
се... не вміло, 50,000 тинденту!...

Татанки рушили вбік, на Свир-
дів острів. Нову зчитинилися, і зно-
ву оттава, і знову казав чинавистелья:

- "Порода", "Рамбурге, зі Швейцарії...",
"Баварія" - Бейн давав три тисячи

Панські фубалки Микитка Трясочу і
Курбана Добоня пройшлися по снігові
і вистокі, та цукали в сніг. На-
тягнули на беріг цюс з сотню ли-
мів, коронів і канасів.

- Добре стій мали! Нагайли, сполуці,
карбовану! - похвалив фубалок при-
годник і кинув на беріг снідні грібні.
- Хайсете, добре? - гуків бо похвалив
окоп на рифодника сусохлавий і
метушливий Трясочу: - Колисе бу-
ло добре, фуба верхи снігла одна на
чудний... Мегер не мая того... слози
одні.

Покинувши фубалок, татанки сти-
нулись на Вербовій насіці, що між-
дилася на обох цобіччях мурової
балки. Дно балки було вкрито ку-
щами тирену і верболозу, серед яких
виблискувала на сонці кризовитова
біа таски неглибока річка Тисен-
ка, річка Тисен.

На насіці і тавколо не було похитно
жового диму.

- Гей! Кого тав! - гукнув тавоник та-
ючи батогом пух що обіли коней.
З куріня, що стирпав над балкою на
сідні горбока, вийшов тасичиник
Тивика Свизик, сивий, зігнутий
в тасиці, в білій, селянського та-
вотина, сорочу і штаних. Він при-
клав до очей довгоні фул, на вірне
кашкетного козира, і байдуго-
но розглядав тавей.

- Що, сподівається вписано? - да-
мивав зграбистий, кивавши оуко-
ватого на тасіку.

- Але, але... - скажисся Свизик, гу-
каючися десь у себе за стимом. - Тів-
сотні вдер тавей. Але... бджолою
гдось пичується... А що сто? си-
ли тавей?

- Таке це єсть, - казав йому дідусь.
- Що таке?
- Не маю часу... не вгаваю.
- Вгаваю? - висловив неговіря нахилившись.
- Може та когось вгаваю? на тиса -
- на тиса?
- Як прийдемося... Прощавай! - скимнув
- дідусь і зник.

Степановий мимовільно над тирем

соваливши дойкалий і свистячий тирем

випливав, коли студентом виступали

до скарби. Переміняти стегновики на -

стегновики, обвіяні стегновими аромат -

ними, порні від сонячної стіжки, за -

городжені, - вони привезли в тирем

веселі бражники і тиремні миски.

На веранді чекав на них, виспів -

уючий ^{героїзм} сиріт, микелевий самовар;

схилившись до нього, Степанович

казав Степанівна, Павла і во -

дари Павлу...

- Ми, стегнові інтелектуали, тирем -
- уючи передбачаючи Європу на за -
- сідати до державної монархії
- під скиметрами першого царя, якого
- позве кожна нація на визначе -
- ний тирем, - казав тирем, тирем -
- матом в рукав шкільного з гербом.
- Така монархія казавши виключити
- з політичного програму світові боду
- ки - війни і економічної конкуренції.
- А казав, - казавши історик: - що ви
- не забули внести до програми держа -
- вної монархії ^{Монархії} з тирем -
- ми і тирем, що тирем ін -
- ими державами.

- Знавши був втішений і задоволений
- Мудрих сиріт мало, - казав він і ка -
- вав оком дуротині: - Розумні си -
- ми, не ми, стегновики, - казавши по -
- ти,

Природника на веранді не було: він був
на сім'ї Миколи під вербами.

Коли зійшов над садом місяць і обляв
бідо-зеленим сяйвом верби, Настуря
спаздала природникові:

- Приймай себе обережно, на світлих місцях
видко далеко.

Природник приймав на руках голову дів-
чини і, цупцюючи василькові очі, казав:

Нароковалення твоя і жовтава
експлоатація природних скарбів за-
грожує твоїм моральним і фізичним
існуванню.

Настуря погоджувалася і, цілком
пригорнувшись до грудей студента, в
безталанній дачевній хаті:

- О, мій Павличку! як я тебе кохаю...

Павличка думав... і лігши дні, сусі,
якщо, подібні ідеї на думку, нечов
Сіхмискі думав...

Павличка і розгубив утримання,
стеревачися на фразові студента, з
північ до сходу божа Настуря, і
здавалося, не було такої сили, що бу-
лаби в стові поручити порядок сего-
нового дня.

В перших числах серпня в
урадобу застали першого місяця сего-
нового з виходами:

- Німці оголосили нам війну! Смерть
німцям!

Микола в ліжечку і серцевернулося до
горі думи: кабани, постіпачого до
війська, покидали отари, і вівці про-
бачали на вулиці сего; війська
решотлива кабіна завербувала ма-
бути і Раба; спати не було вранці
звонити, і вона турбувала на сего;
в ліжечку-на сего, в кошах, в
новітків прикладових твоях;
не було фобітиків.

Українцям сягнув страшний стган: тогав то слободі, надбавачи до праці підпирків та дівчат.

Студенти були душевно розчужені і востро переживали всі новини, що стилилися війни. Кождий з них профкував, що наблизвся час до перевертень в життї внаслідок теоретичної праці.

Стояв лагідний серпневий день, алеся на заході опарилося.

Студенти сиділи на липовій алеї. Перед ними керовнів на вулиці кау тап-пачі підвізаний на шматки кауру і писав на сонці пишавна лиска з левадративним кривоканим бджолиного медку.

- Війна не затямлетова, - доводив братів ^{правник} одбивався листками медку. Від подивившись луга. правник :- На-відки її будуть лисі, алеся переко-мучили, що Європа лисити обдана-тися на основах додержативної мо-хатності.

Сонечко, осіннє сонце, бавилося домоти-ли дайчиками, що шилиготіли на алеї, перебивали на тугаву і зникали десь в лісцї. Над головою, в гуцуви-ні липової листви переключалися гор-лиці, а на Пирі бугай пишавокаб фувчкми - бу-у-у...

- А гадаю, що війна буде затямлетова і вибудована для повноволених націй, не згодуювача з братом історик.

- Війна поважить вилеріанізми, на-свідкого того поважати вільна лисити на Українці. Алеся це лисити лисити. Ва лисити дити для вас страшний. Ви, що лисити по лисити з прагидів і дидів, стравосні сими Українці; ви, не знаєте підного народу, його мо-ви, побуту, думи, потуги, як ви бу-

деті погуляти собі на державнім свя-
тї національного визволення?

- Миколайцю! Миканцю! Павлу! Погу-
ляй на столі! - гукнула дівка, за кущами б'у-
ву, Ніна Степанівна і колись скаржи-
лася: - Діти з галопу гурмуть, а я фа-
ди не даю, що робити...

Студентів переглянувшись і усміс-
нувшись.

- Треба заспокоїти матицю, а то
стриєне нас мико, - схотівся правник
на ноги.

Торгати виїхав зі саду.

- Я ніколи не висловлювався проти Ук-
раїни, - казав то до розі пригородник: -
Але як сити не в Ніс. Стривай ідейного
облаштування людського життя
закопана глибоко. Війна розкопала
поховані скарби: вона зліє з облич-
ка землі давніми, стоні, драбни,
д'яволи... Земля, що буде звільнена
від царської і електричної нечистоти,
складе своїм ароматом і співом
великий шовк на честь нового
життя, нового етапу в ідейному
змаганні людського духа

Перед верандою стояли без ма-
лого словоохочі, а на веранді, в мо-
стижній м'якої біблійного патріар-
ха, тримав стриманий управитель
високо над головою, тілом святого
жизня, прихову сукчанню і вишук-
вав горді всі кущі, які віднос-
від неї Симеонівська усадиба:

- Скотини не дзвон - раз! Кущи-
ки тримайте барани не дванадцять-
два! Станка не похитувати - три!
Куща викради - чотирі! Пелюха з
Каміньської хереда з'яси - п'ять!

Я мовчав... Думав собі, що та мо-
лу світі кортика посадовляти в
обличчя с.....и на розв'язанні патчови

Сьогодні, залишивши цирковий зізнальник в своїх обов'язках, ви вишлюаєте мене по-стимови на боргоміна. Досить мені терпіння! — франтоси зісковували з веранди і скерували суккобаторного, на взір цу, суккобі-що мігся атаки на ворога.

Словоохотливе кукригули до франти. Угравити мене не вдало наздоганяв. На деся-ти кроках угравити мене зупинився; зупинився і словоохотливе, терпівостно рози-франти на суккобаторного.

— Ковно! — Ковмичу Паривон Стівинто-ви до коворни: — Дай подати два-три судів терпівостаного боргоміна... Поче-кай ти... Накази Останові сукко-бадаторного до зборни молодичику.

В столовій кімнаті Ковна Сте-панівна отовідала синами:

Набавалася я сьогодні біди... На дий-мелі потівна Настуся, що обтовни-ла я суккобаторного. Погодилася я, по-хала на вчашти, слово по-слову і про-го потівилася. А ти ми тасомі златир-ка терпівостаного, терпівостаного на вчашти зго-ріла, до златири дронсдів златири вчи-нати, тиство не діймиле... Таки

біда, що сьогодні і твар. Добре, що ви-сиділася до часу, а то без обідю златири?

Обідіайте, дітки! Побіжте я до ково-ри суккобаторного на вчашти. А Ста-лик? куди Сталик погівся? — забі-гала на скарті прозублена Ковна Сте-панівна.

— Не треба було згадувати про Насту-сю. Тепер шукайте її на вулиці, — скартірували історичні з тваринкою.

На вулиці пригородника не знайш-лося: Настуся і він були давче, за-стайнями, проступили лановичами до берега Тириси під верби.

— А тварі мислю: — кажав пригородника, ссти-суккобі в своїй суккобі вогнену суккобі

дівчини: — Ми ж там наші гостиньки варимо, поскільки ми стиглими дівчатами неможемо душевного структурного догостинства переживати. Надула в я іванна на дорозі. Врозуний мене Настуря: велике щастя і щастя випадка на долотного, щастя не тільки був свідком, але і грає в нього величезне світлове туги.

— Так Павлицю, добре Павлицю, — скрізь словом погоджувалася зворушення бачен Настуря. — Тільки ми погоджувалися в мене, коли... ми, коли тебе дають Павлицю? Що буду я робити?

— А знає... — замислюється Павлиця. — Тільки буду мислити багато.

— О, Павлицю, подобі Павлицю! — беззмітно такава Настуря і повисла на його тугах.

В світлиці священика дияконський мудрого отця Сава нарікав на свого донця:

— Добра донця: на протязі дня батюшці очей не показує...

— Поглянь краще на огорожі дити сося... і нікому їм подобати, — гнила ступаючого погана і вибігала в горах на сонце.

В осоринах управління Киля Степанівна, виспугуючи на гудас управління своїм кучаркою, гостро наказувала:

— Що нагадувати були порубані верби, дівчати павки. Чувати було коли, щоб дитина не обідає і проси-гує гонимого голода під вербами...

А на стіну, за живого оговореного градеби, отовкна туга і вибігала на сонці, туга луга на фибі...

Наблюдатися осінь...

Степан дамовк. Тільки на пережестоту дорозі кучарки насуплені грайваром і туготтиво пережестоту, що була.

ло в стелі, доганяючи фбузкий холодний вітер. Прозоро-синя далечина позгугала берем стелю позад, на чорні міді, і на обрію виповни іржавими тугмами сутторки з довластими для отвори тугмами.

Наступа від'їхала до Катеринослава для закінчення еварсіанської школи. Напередодні прощалася з Павлюком. Скинула зі себе золотого орестника, здала на прирідника і затукавими стадами.

Павлюк мав похвалити в.к.м.м., і він а вступав до школи. Помятав Павлюку, що в твою захована парівна сила нові любови до тебе; на твою мою незлобна віра, що ти мене не зрадиш; на твою мою віра, що з війни ти повернешся цілим.

Поглянувши на її бніде, мовре від слів обличчя, на червоний носик, на затукавими васишківі очі, прирідник інтуїтивно відгув тиша зваж мінгопратими стелами і далученою дівчиною. Дума його всталахнула болем, і, стіймавши її тугкий стан, Павлик пригорнув до себе і ніжно поцілував її в голову.

- Павлюку! мій любий Павлюку! - істотно викрикнула вона, затукавши свої руки навколо його шиї.

Було холово незрозумілого, тугиного в фаттоволу бриму дівчиною, і студент незрозуміло для себе стіймав на дугні холодний отак, що вінгував якусь біду.

Наступа мінгла до сати, а прирідник побудував на свободу, щоб розвіяти суми врахіння.

Перед слободою на селескапу вигоні, стіймавши на деревидні колотки, атирчала просторою під солодними да-

хочи жатка з табличкою :

"Віслюківське селянське управління!
Під тимчасовою, на примусі провідання, на
гачок і твар. на дівчій сиріли слободка
не з довгими паличками в руках : ось
з цигарками, ось з грошми, ось з
селянським дермом.

- Мясни Соосі ! - вітливо привітав
ся студент.

Слободка розділяла шатки і, вво-
дившись, знову її розділяла.

- Моя вага почитання ! - голосно приві-
тався їде в ресурвії, тавського зраз-
ку, м. уривації. Тоді то червоновурий
поголений тавок, який тримав в ру-
ках армійську пачку і щось потирав
пальцем.

Розв'язує грошадську справу : запитав
студента.

- Решили дело по вознаграждению вдов,
убитих на войне...

- Що ви, Онуфрій Петровичу, - піднав
студенту тавра : - промовляйте мо-
євське слово?

- Повідайте, я ... і лютіцький окар-
гон... що ви ! - іронічно зблизнувшись
тиса і поглянув на селянсь-
ки очима, що казали : "тебе знай-
мовся оригіналь."

Питрофчик уважно прослухав тавра-
нову слободку і, стіймавши на око
хідуса, що, стигалося обомі рукави
на щінок, потримував з тиса вели-
кий за всіа, запитав його :

- Ви були щосьбуде про Україну?
Дідусь змівся очима студента з нир-
до голови, щось потиснув і собі да-
тигав :

- Це ви про що ?

- Про Україну... Державу тавру тавру ?

- Може на Сибіру, я знаю... Тавру
знаю де : конис таври коні дон таври

такого свойства...

Писарю, да поименно уведомити оны на
закон, неостранив его дарованств.

- Незграбистості... що ви хотіли! -
зауважив він отпудженію, скимзвими
погрозливо очима та сповсюди і, по-
вільнавши збори до усяи, пояснив:
- Україна - это государство вещей, в
своем плоти без закона и вери гни-
лих и злых.

[illegible]

Добрый вечер, будущее!

Годуся дозволу виправити на студентів оці, скільки обов'язкова може бути і посади його відновити:

Доопримъ берите... Макаровъ съгласен!

A bu oculo Pygmae?

Я - Вадимович Кривош... Михаил Смир-
ногородова. Моего Смирнограда, из на-
сегоднешнего виванованний, - фадисно да-
машковича бабуся, яка була вра-
женна незвичного для неї чинис-
тно ступенем.

- Про Вероину кони - небуха чуми, ба-
буса?

Гли, не чула... Тлакој дивним нечае
на слојој. Танка, доня Селена Жу-
цисвостного, варна дивина... Мо да-
сте? а. тава... - заклототтава
бидуса, забудим навито тус олуног-
ка.

- Не прозвучило Миссєйлова, - дружав при-
родник: - А не мало жадалих підготува-
ноділяти його погляді про себе

вигробоженню України.

Павани утравляючи були освіт-
ленні. Отче Сава правив ліпеденя про
перемогу російській армії над воро-
гом, і в покаян коливався перед ікона-
ми прозорою павутинною сіткою думок
магдану.

Після мовного тили чай. Правник
читав повністю газету про поразку під
Львівом австрійської армії гене-
рала Даркмана.

- Читав я в святій книзі, - отовідав
отче Сава, коли правник кинув ки-
тати: - Прощивав когось під Славян-
ском у Святогарській монастирі іде-
нобожний пустельник, на іона Варо-
наме. Дав йому Бог силу свою - багати
до сто років наперед! Перед смертю
він так сказав монастирській бра-
тні:

- В 1914 році надійде смерть на на-
рм, і вознесеться православної ос-
вогворний престол на купині свя-
тої в Царгороді...

Оту деноту усвільснута

- Побожний пустельник певно був
під каркою, - стримуючись від усвільснута,
сказав історик: - Я не пустельник і
не посідаю сили Божої наперед, але
не помилюся, коли скажу, що вій-
на скінчиться не на користь бо-
го царя. Можливо, що гравати за-
мало дитно, тіло не в Царгороді,
а на святій Софії в Києві, і не
трикажовий, а освіто-бавкис-
ний... Ви, пане отче, тибі патен-
тований українсь, вірний у виг-
робоженню України?

- Українсь? - безпорадно галетнувши
і зміяковів в креселоту отче Сава, по-
гляднувши розважливо на утравляючу,
немов каючи: - отто понав: - Українсь

ни не було і не буде! твоє-німецька ви-
їмка, - запевнено дїював він, поверво-
нів і поїз до кишені да куртки.

- Прошу бути послідовними і зводи-
ти для себе такі висновки! - на-
ступав історик на священика: -

А - українське; твоє я, священик отець
Сава, твое-німецька видумка.

Твоїм зором помітивши і много-
значно перебільшуючися. Управителю
сьогодні поспішав на зупинку: ака-
ти снів переступали лежачи гості
мосту.

Природним розмовою про свої пригоди
на садові, загадав мисля, дабуєт,
спостереження з фазісським вченням
і, поглянувши зайдливо на історика,
сказав:

- А поділяю думку священика, що Украї-
ну видумали австріяки...

Жилия Степанівна зважено тримала
до розмови, але не тільки слідку-
ючи, аби посуд перед гостями не
піднявся з розмови.

Немов сговорені вузки, сивав сиво-
бар, насвистував, обвивали, нага-
дували сусітства, починав аристокри-
ти виспівував титесенько, титесенько,
немов виравав на соніку. Многоти-
ли свічки, що були виравлені в брон-
зові дощурні титесеньки. Погодні
квітчасті тіні висловлювалися згід-
оттаманки, кинотаної мафії. Кресе-
лаке столу і титесеньки тієї садові-
ній підлозі, ніби розмукнувши цю
згублену.

- Ідея суверенності України сувере-
нитет нашими симпатичними даван-
нями, - кавав правник. - Збільшення
і обокремлення націй збільшення
тієї суверенності мієс держав-
вами. Це про обокремлення, а з'єд-

нашній державі в одній європейській мові, а не, що на державстві на основі, туди ба думати, дбати про людський історичний і доводити.

Решити, який це мовний зі ступенем, який це мовний.

Так, так, - тогодня вчора. - Ми жба-ли отже прихильники держави, що ти-сяч свого в порівнянні мови, але не розумі-мих був чоловік. Дав йому Тон таку сміливу - багату навістрю за двацять ро-ків. Коли ж казав: "Вій мей, що повіста-ме в 194 році" король німецький не-малю доручує свого, призначити до-машню сім'ю німецький і швабський і виміняти ступенем дім, але не вчора, де з них сім'ю. Після того ж ми жба-ли отже під свого фуксу і ти-сяч, і буде одна державна Росія.

Студентів знову зобов'язується; зм-навиватися ступеню позитиву на суко-вчому.

- Смішні мені те, мене отже, - не-бував історик: - що ви абсолютно не розумієте московської мови, кенту-те з канатів, без ватеників і борщ-дня не вимовляють; однак розуміє-тесь да дуже ступеню, зю ажурос Росія.
- Це ви про що? - кенту в вчорній не-розумілий історик свачення.
- Про те, аби ви призначили свого під-ного, українського, а не мати грами на собі того, що вачи - не до обличчя.
- Ні, Михайле Парвонівичу, так не-буде. На останній році дано освіту наставці, щоб розумілася вона мови-кої мови, щоб вимовля з неї диварод-на панотка, щоб знала, як з обиче-ними людьми поводитися, а ви. яків не вчора дану свачення про ва-реники, борщ. Добре вачи звички награвати, коли на вчорній і твоя

16^й тисячу знаменитися.

- А ви, таке отче, Савице? - франтливо
вибравшись знівом управити, обра-
жені в теснодіваного признами свя-
щенника.

- Так плоче камінь...

- Могави що, аби жила нечесати, а вам
в духовній книзі не випадає брехні
що світло вимосити. - Палав виме-
шавивити до свідчення управ-
ити.

А не мави інтересу до вашої грошей,
все любовно, не дасте, - нагідно звернув-
ся вгору Сави.

- Не дурні таки, Шмачику, свого Ек-
спертного гоголи, - нахмуривши Оліва
Степанівна на історію, вважало-
ся, що це абики вибравшись знівом немо-
жливим; - Тоє Українці осили і бу-
дуть осили.

Так, так! - підсмієв втішений отче
Сави. - Мавши Росію і будемо брех-
мий ії. Зара в мені благочиний,
спрогнаний Маркіян. Спріснув він
у потику ішовського всесудай по-
ли фодовляти, ані віра краче.
Пішовки дають до того благочиний,
як прозивається існа держави. Пого-
диди-стоги, каже, що держави вони
не мають. Погоді благочиний існує
доказує. Мудри, ~~згадує він~~, не мають
держави, то і віра іє незаконна.
І ваша віра іє незаконна, бо не має-
те держави. Як би не було і з нами
так. Росію треба павувати.

Аліна Степанівна дава грозу-
мий, що надійшов вас фовітиш.

На Сметанниковских сменах по-
ував осінній вітер і носивав, ні-
би скрізь сиво, дрібний і колючий

дощик. Величезним димовим тюрпа-
ми вкрити сніжки навколо небо і вер-
хня над стогом, немов голодні вівки.
Воробіїв збігала на дорозі вода, і роз-
можена порина димом підносилися до го-
ри, немов загнана вогнем дріжджана ті-
сто. Вівці збіглися до вули і швидко-
м у них з'їли, сонливо поглядали на
хмарини.

На стогні, на слободі, в стегні і на па-
сах гніздова осінь димилася сонячними
коловоротами тьмяними і кроткими навколо
поглого і сирого.

Вини управління від'їхали до
високих кукі.

Палагати пущували...

Клима Степанівна дамовала і пущу-
вала, напружено чекати Рідва-
ни святи, на які давше приїздили
сини.

Надійшли свата, алеся синів не
було: відписали, що вступили до
військової кукі: Микола і Павло
до Петровської Павловської, Ми-
сайло до Гайвської Константинів-
ської.

Управління був задоволений.

Петер в конторі, Руде він поверне
суд і розправу, він казав слободока-
нали, що приховано позирали на су-
бовину:

— Підуть сини, що цар намірляєть-
ся ухва підписати про підвизення
іс в одицери. Петер забуває оти-
Микола Паривановичу, Мисайло
Паривановичу... Мого воіс не буде.
Диз вас вони поверне — ваше благопо-
діє... так-то...

— Викаймо, що наслідок... Ми лю-
ди теплі, нас треба наврати... —
швидко подивляюся корба. — Не мараси-
ти, так і буде... Пали возика сіна

звешіть Наумовне Пилиповичу накласти
доля обличчя бучаю... А ми завше...
- Звешіть, звешіть, і возика сім'я і дві гарди
много сокоми, - обіцяв зворушений по-
вернення дурманів.

Він знову вийшов на слобозану і
продовжив бігти, як того витримуву-
вального самотності, раптово витри-
мівся і знову і мівно заволав:

- Свободу! Свободу! Носіть відомос-
ти, що єдина ти вилаяв одиноким
словом стигло!

... Подвій мене Тов!... Най з бучаю си-
ру зовсім істни, - кристився в історії і
кристився витримуваний селути.
А да свисту і він і зупинився то-
вистивши з тигрового стиглими
котигору, тигривали то свисту-
ли піддиржаву стигу до бучаю.

На Різдвамих святках Фасту-
ся перемішувала Хилі Стіганівні
листі, що одержала від Павлика. Чи-
тала одержано, з перемішували: треба
було одержати рідки, що навіювали
до тигривалих Фастусями серця.

... - на нараді був присутний ве-
ликий князь Дмитро Павлович, - чита-
ла Фастуся: - Ми тигривали нове
го черговиймих рідки, що тигривали
стиглими...

- Того отто, тигривали? - чита-
ла Хилі Стіганівна, тигривали ма-
тиривалих задрістю.

Фастуся тигривали черговими і тигривали
листі тигривали рідки, довго іх тигривали
ла і тигривали тигривали:

- Тигривали, тигривали тигривали тигривали,
- тигривали тигривали тигривали, тигривали
листі тигривали тигривали.

- Доброго сім'я тигривали, Павлика: не за-
був свої тигривали, - тигривали Хилі
Стіганівна і, тигривали з тигривали,

...її, яких, гавітав до усякого, кожен по-
 нись з відпустки, Петросяк Мисайко.
 Був він зодягнутий по військовому
 з переломом золотими сукні. А ми
 сиділи на мій.

- Най стародарний суродутом кін-
 ний, - скажовливо вказав він на
 друга, бігачомис з бачивками.

Другого дня, по обіді, коли селія
 діїмивався на веранді мотти най, Ми-
 сайко сказав:

- Асно, як мотти дати, що війна на-
 ми буде програма. На доронні на-
 мутомі поразки, призначений наст-
 рій, міацтво і кароти. В заривні
 не мітне: безвадда, крадіжк і фрево-
 лощійні настрой. Назриває фреволю-
 ція, яка загрожує колосу Росії роз-
 валом. Треба гавласно надбати,
 щоб Україна, яка використнає з
 фреволюції і згодуде суверені права,
 мотнайменше поттертіва від анар-
 хії.

Управителю був заменований
 і даченований.

- Ми нагадав мені сину, фреволюцій-
 ні 1905-6 роки. Для наеттоту по бу-
 ми зачрозомі роки... Треба буде ви-
 брести з казнавистів гроші, - тур-
 бовався ^{він} управителем. - Напередод-
 ні отце Сава розмовив мені тука
 одного муштвенника Моті муштвен-
 нике перед смертю висловився так:
 повстануть агаряне на білого ца-
 ря, повстануть голод, афоби, на
 феситі фреволюцій, в тоді в Павло-
 градським казнавистів дачме
 в тоді Симеончиківського управи-
 тель...

Петросяк не використав від-
 пустки: в Павловому мадіїмива
 стуробова військова стегравна

з побідою ленивці про скоріший і терпимий від-
пустки.

Не хотів відіхати Максим, як і був
був Павло; приїхав без відпустки, на
власну відновданість, то довози з Пів-
нічного на Південний фронт.

Наступа була добра. На весні вона ви-
гінна, покітливим, з епіфіановою шко-
ли і прохотувала приїхати і
на сестру похлібницю.

Вдень приїзду Павла Паривоновича в
світлиці священика дарували фронт
і нарікання: отче Сава, заснувши
руки до кимені, бога в збентожений то
всвітлиці і вичищував потаху:

- Добра мати! Добра ганде за ослон-
цями, ніби якась новія, а матері банду-
оче....

- Послухай, вранце, як бузівок в повітці
вистовує. Треба його давно навірити і
нікати, ледащо ти, а не добрий розпо-
дає! - приїхав потаху і сердило дов-
баво голото на похлібницю.

На генеральській олії відкинуто
раду, в куцах бузівки і акції, при-
їхав, на шкільній хвилі в свої
обіймах Наступа, приїхав казав

- На фронті потаху малаєна ко-
вима. На похлібницю оселі, заво-
ди, драбники, стаци, залізничі, те-
леграфі, однак нашої сили давала:
пеклаємо на февальдо.

Василькові оці Наступі казали не-
сприятельного загарту і, вичищує го-
стирним зухватом в його цюву, вона
похлібницю:

- Павлу, подоба Павлу! А все те, що
я не можу Павлу...

- Дурниці ти казав, Наступа, - сво-
бідним фурсом казав її давал приїхав-
ти.

Приїхав і казав по голові сусі і

виряжати дві пари бовів.

Тисячі фоків, що руховав був мотом мотом і мотом високій мотом, були фотобуду-
ванні веселими дойками і фотобуду-
ваннями мотомів.

Заспокоєний стеною весняне сонечко їх ви-
блискувало на борозні, що корнили на-
дрокани виразили згід мотом і мотом
осища заморивали десять тисяч де-
сятки.

- Оце земля, така земля! - мотом мотом мотом-
тале, надбудував в осмих землях, мотом-
ли і фотобудував її на мотом.

Возголошений дракони дойди насали,
мукатом дракони, що борозні в ботани
і фотобуду; мотом мотом мотом мотом
мотом в мотом мотом, і фотобуду мотом
мотом високій мотом мотом мотом мотом
мотом мотом мотом; фотобуду мотом
мотом мотом мотом мотом мотом мотом
мотом мотом мотом, мотом мотом мотом-
тале.

- Оце земля, така земля! - мотом мотом мотом
мотом.

Заспокоєний сонце і вротом стеною мотом-
мими дойками і мотом мотом мотом мотом
мотом мотом мотом мотом мотом мотом
мотом.

Орали мотом мотом і не бачили, як на
високій мотом, мотом мотом на мотом,
мотом мотом мотом мотом мотом.

На сійду мотом мотом до мотом мотом
мотом і мотом. Мотом мотом мотом мотом
мотом мотом, мотом мотом мотом мотом
мотом мотом мотом. Мотом мотом, мотом мотом
мотом мотом мотом мотом мотом мотом
мотом мотом мотом, мотом мотом мотом
мотом. У мотом мотом мотом мотом, мотом
мотом мотом мотом мотом мотом мотом
мотом мотом мотом мотом мотом мотом
мотом, і мотом мотом мотом мотом мотом

то справу, а за ними, скрутивши на тую
сторону, де стояв великий гірський...

Тоді в мисії Мисайіло виставив
вперед і вперше вперше і вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше

В кімнаті смертної не парувало
і не парувало, що було, що в мисії
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше

Тоді вперше вперше вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше

А вперше вперше вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше

Тоді вперше вперше вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше

Тоді вперше вперше вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше

Тоді вперше вперше вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше

Тоді вперше вперше вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше
вперше вперше Мисайіло вперше вперше

Ті жовтуху - Тарасу - і згодом,
що в лавруху! Таміко Махно ве-
дуть!

Військові розп'ялих коней і розсина-
лися по сходах, згачаючи селян на
милостях, дівчатами погрозити ми-
тили.

(Потім, утравившись був сади не
вій, змисливши на крок бог перем-
ожного отримавши, тіло якого мисли-
лося на ступах слава і слава не-
смерть).

Своякоти! Паравити! То
як мить надуб! - Махно в пайкою
на утравившись Таміко Махно - Ті
жовтуху Кривонісній з моєю очей - усе
мільна він за неволею.

Таміко Махно втравившись мить
ти, будучи в ступі...

... на махнові владомі, во-
ни надарили, що ступи ступави-
тими Паровом Тиміновим Тиміно-
ко перод в крок він байжового
отримавши, і махнові втравившись
іого очі були звернуті до ступі.

Тимінові, іого наді слово-бого-
скамоу кривонісній роту високі
дерев'яного ступі. Махнові со-
м змисли і обтравившись втравившись
ступі, а махнові втравившись
Михові Махнові Михові, утрав-
зубився на святлову мислю, на
кресив на нову слова:

- "Тоді ступиває

Мухомов за ві-

м Кривонісній утравившись

і жовтуху Таміко Махно

Тимінові Тимінові

Мухомову Таміко

1946 року, утрав

26 жовтня 1918р.

Михові Таміко

В сирітних літнійночій ночі, ховатися від
чужого ока, приховувати на логичній го-
лові, ступатися на зухвалу ступа-
вину, Анна Степанівна. Невинув
підризаний дубок, падає вона на
бавки великої порної логичній і, ступа-
вину, скочившись і зскачавши тупа-
вину за підніжжя сирітної, голо-
сно тупавину:

— Ларю, добрий Ларю! Що то вони,
моє ступа, зробили з тупого! Тупа-
вину, за що? за що! — несправдливо
тупавину вона підніжжя.

Тупавинувий істотний іі ступавинувий
зотав в обіймні ступавинувий осітний в
тупавинувий і тупавинувий на високій ступавинувий.
На ступавинувий десяти тупавинувий де-
тупавинувий всю тупавинувий ступавинувий зотавинувий
справив тупавинувий по своїм ступавинувий
тупавинувий ступавинувий коравинувий.

В свідомості свідомості, некую-
ю, тупавинувий ^{на тупавинувий} тупавинувий яка тупавинувий
тупавинувий тупавинувий до своєї тупавинувий
тупавинувий свідомості, тупавинувий Свѣта отовідав
тупавинувий:

— Тупавинувий тупавинувий отовідав
тупавинувий тупавинувий в тупавинувий
тупавинувий одного тупавинувий. Тупавинувий
тупавинувий, тупавинувий це було, тупавинувий
тупавинувий:

— В 1918 році тупавинувий на Катерини-
нській тупавинувий тупавинувий самого тупавинувий
тупавинувий на іюня тупавинувий...

— Тупавинувий тупавинувий тупавинувий тупавинувий
тупавинувий і тупавинувий, а тупавинувий тупавинувий отовідав
тупавинувий тупавинувий тупавинувий тупавинувий, тупавинувий
тупавинувий тупавинувий тупавинувий.

Тупавинувий тупавинувий... На тупавинувий
тупавинувий тупавинувий тупавинувий тупавинувий
тупавинувий тупавинувий тупавинувий тупавинувий
тупавинувий тупавинувий тупавинувий тупавинувий
тупавинувий в тупавинувий тупавинувий, на

Запорізькому барському Махно сіяв анархія,
на Дніпроці переправу Кривославську
зубоник. Тільки на Сидельницькій
слободі панував поштовий строк: ні
газети, ні листи, ні чужок, жадного
чужого слова про революційні ріді не
просилося і на сцені, і Кілля Сторо-
жівна втрапила всі зв'язки з синами.
В кімні сім'ї Гастуся одер-
жався на одній з сторінок. Підписав
Павло Павлович;

Вітання, Махно!

Певний, що моя тисанина здружує тебе
і твоїх барських: 12 січня я заві-
хав до сквади 16 червоного, імени
Павла Павловича.

Чувство, з університету, яке діє
тільки, прозімлює з барських і в по-
гляді на фети і в своїх ідейних ре-
волюціях.

А так прозімлює правду осироту: 1918
років осиротіанської єм свавілі дма-
нас місці свадичині - стуганим по-
валом і пачеріаном скруту. Ті
криваві і поштові осироту,
включені своєю тисаниною твоя
інтервенція, тільки новим били
тільки мою тисанину і тисанину
бульварного людей, що відомі в якому
на барських і тисанино - бульварний
криваві. Не вливають молодого ви-
на в дурні тисанино... тисанино
сваді. Ось іде, тисанино
правду і світову ми тисанино
тисанино на кривавій ограді, яка
тисанино бути звичного від тисани-
нок стиглого тисанино.

Гастуся, фидка моя! Прозвуй, що
сучасне моє серед - поштові висновок
моя світогляд.

Гастуся, що з барських і барських.

Адреса: Карпів

Ціную тебе все

Партизанська 54-57

Павло Павлович.

Промислова місця Гаспича, створивши
власний завод, який працює на
власний кошти Степанівна, що іде, і не
має нічого не створює.

— Знав я вченого дослідника, на
магався професувати отже Сабі,
але не хотів не дами нових:

— Тільки тільки дослідника!
фантастика порада; — Немає нічого
власний дослідження.

Гаспича, твердо поставивши,
що буде до Карікова на побачення
з порученням, і не сподівалася, що
в лютого 16 червоноармійський, и
м. Троцького волк вирушив під
станцію Паноттино, на якій отже
була повстання Масна.

Той був упертий з обох боків: отже
скотівся вгору, гавкав зривно,
тільки в стверді вівчарки, варматти,
просяли коні, щось лаявся.

На станції, на мовчав, в суттєві
своє напруження, ледяв посічений
Павлом.

Він пошарав...

На очах його горіли диво, станція, за-
лізничні малі стержні, грамати зри-
вали зі мови фелоси, виривали з зем-
лі те перафони ^{отвбурт} проводя.

Навколо коїлось те, що це літало
природне: танували ступайма
руйнутого сина, що димвала в об-
лига ^{зали} все, що довгими фоклами на-
догубави люди тласного туск-
денно і фелос.

Востаннє, подирнувши смертними
очима на сонядне аларне небо, з
якого сипався мокрий, червоний на
подресні сніг, Павлом витягнув
і скрестив на грудях руки.

Ніхто тоді не знав, що в сорочу
смертного приладника був підпи-

...и

... ..
... ..

Довідавшись про смерть батька, я не
свідомо, що в мою смерть був
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

На станиці "Синьківської" чекав на потяга великий матрос, і Настуся легко продерлася до вагону III класу, що по дзеркальцю був перетворений матросами, червоноармійцями і цивільними, що пішли на військовій службі червоному черевяз.

Про місце не було, що думати, і Настуся зі своїми обличчяками отаборилася в сутеренній лінії вікна і каютного, на дверях якої було написано: "службовое отделение".

Вагон був дручний, затовований, з неспокійними квасними повітрями, насиченими гостримими запахами конюшин і дитини.

Потяг не рухав: погнали на фронт. Війна, мовляв, що був зібраний повстанський.

Над веір потяг нагнати зупинив.

Гаврило крутну! - вигукнули весело по адресі лашиниста підбадьоренні фуксом червоноармійці.

Настуся зважно огляділа пасажирів. Поблизу неї, на другому поверсі правок, цивільний панок, з гострого рудого барідкого і золотими пенсне на носі голосно розливав, звисивши голову над першими поверсами і виповнюючи замісць "р" - "г", з матросом, що мав за шкідливими масками дві тистоти.

- Свобода, товари, освободіть іскри! - крикнув голосно. Без освободіть бунтарів! - крикнув не побігли.

На крайній лавці, біля до дверей, молодий хлопець, на вигляд підліток, але з'являється по військовому, тримав на руках гармонію, під акаві-матичними, якої виспівував революційні частушки.

- Какай лавце Ванову! - вигукнули з другого поверсу матроси. Підліток кивнув їм і пішов з ними.

лиції, з підкресленим до горн вусами,
з виразливим зеленим очима. Поступово
ним підіймався. Він зупинився на двох
кроках, довго потягував, зітхнув і по-
зачав з зеленим очима на Гастусі.

Троїмовся повз неї і по цій фаз пози-
нув наповно на неї мильно, з тими рум-
янами від якого червоного дівчата.
Мартин гук в кароті...

За свідання з кароті війшов червоно-
армійськ: високій, кучерявий, на кри-
лах нових, в червоному мундирі і стир-
миськовий дореченні, з кавалерійською
шаблицею на боці. Нахилившись по-
глядом він довго блукав на грудях
і округлих формам Гастусі.

Покрутившись навколо Гастусі і
мислячи змиряючи, він вернув до кар-
оти.

В кароті знову війшов Мартин, той,
що мав підкреслені вуса, підійшов до
Гастусі, підібрав не мундируючі її
обчуховки і чепи, мисльовського ма-
восту, сказав:

— Проні до кароті, там маємо він-
не місце...

Карота була простора, на місці
насаджув, алеся зараз листини в
неї тіло військових; Гастусі бу-
ла четвертого. Серед кароті стояв
стол, на ньому був побудований з ста-
новити вимірів і дерев'яні
скриньки. На столі стирала
швабля з горівкою і були фозкида-
ні мундирівки одіда і ковбаси.

Просили, просили! Покрутіться біж-
те до вікна, в куткорі. Стали вас ні-
що не потягує, — листини на-
лого Гастусі червоноармійськ, світо-
мачи до неї павку від свого батька.

В кароті було важко, жарко
і тепло — легве мисль на дну

дуботини наврого неї військові. —
 Тепер намотка вимісте до мене,
 за фєваторційну архіє, — набути
 до неї карти матиас.

Наступа не еберсала і вимина
 дити карти.

Вимина в собі, що сими її роки
 були... Єваторсія в безталані на свої
 конюшки; на ої навідоми асоти;
 то дотра підкотилася якимсь та-
 пісний і востний каменчик.

Павлюк, подобий Павлу! — му-
 кава ^{аттуну} ~~потрапи~~ фурсава новова...

Потрапила вона за водичу
 під неспрозумілим для неї тямом, а не
 болісно натискав на її ноги в дитині.

Синкувалася звільнитися, а не мо-
 ву втрати до безталані: аттосе нави-
 мав її потро, і не було їм дихати...

... . Недалеко від Карькова в тем-
 ній кароті матиас, що лав підкрпе-
 ні вуса, ормиво наказував:

— Відати вікно! Птичий тави
 за ноги!... Поти піддери, бо нечемне-
 осядоти!...

Потти був далеко...

Нічого не бачив, як на разимини
 масину проваисалася завізюка з

Наступсего: таттава її орідмину,
 оголдіа били округлі ніжки і вили-
 сьувалася в новітній надерного на гру-
 дах сороткого.

Снігова івила ~~осядоти~~ ври-
 бала наї діборі груди і ніжки тух-
 тавили сьовадним тиростипагом.

Тимчасові осети 1919 року зі сттанції
 Милеринка виминали на готово-
 му генералу Олександровичу Павленкові
 під сттанцією Барнаул військовий ема-
 лоти.

До сражіння батальйону вали смикання
вийшли на перші: Головний отаман
Симон Петлюха, староста містечку
Дієвої армії отаман Потоцький
Василь і ад'ютант його сотник Ма-
вляк Євген.

Головного Отамана отримув з франко-
мислив вояками і містами отаман

Тимисно Михайло. Прикладатися до
одина Петлюхи, Михайло Парубо-
вичів похитив, що Головний не ви-
стояв двох передніх зубів; почув,
що в несподівану миттю вояка Пет-
люхи отримав три кулі в груди, по-
дав, що в підпису Головного прозвук
слова «вже» від стислих губ
до нього.

— Подивися — українській дорі, коли наві-
рнули градоблогам, — подивися Михай-
ло, — руською мовою Петлюхи до
військової вали.

Козаки були вишкучані вояками

Петлюхи не востівав: що кроку, су-
гнучася, коротенько, про диво, прози-
стувал козаків, жаритувал і рахувал
іс потрохами.

Сотник Мавляк потрувал що в
замислий кмітці.

— А не мало до вас, пане отамане, що
скарати нового, — отримаво чиміснє-
ся Петлюха, стиснувши Михайлові
руку. — Вірно, що свій осередок об-
в'язок ви виконаєте кесно. Знаю, що
вам патріотизм не потрібне дай-
вно свій і воякство до воєної кміта-
вої рішучі, а не необхідна. А про одне
сповіду вас і дуже сповіду: — Петлю-
ха зважно, немов когось мучаючи,
прозивув в оці історії: — зосеред-
те об'єднання до козакого осередку.
Мислю козака — на вашій совісті,

Станція Варшарівка перебувала в зоні воєнних подій...

Командант Варшарівської групи генерал Траділовський упередив отамана Гринченка, що ворог недалеко, що кінний проїзд від Моголого палку знайшов його в тилу націятки килеометра від Варшарівки.

Вночі, о 10 годині, інформацийний відділ подав відомості, що до станції наближається добровольчий Силідоєртовський одицерський полк.

Назуступні ворогові виходив бронетягач: "Синь волоні Українці."

- Дозволяють мені поїхати з бронетягачом? - запитав історик генерала Траділовського.

- Прощу, - погодився генерал.

Тоді темна, морозна ніч; снігав сирим сніг; з під колес бронетягачу зривався біттер і засипав гарматну снігови. Бронетягач поволи, похислим во-тій, посовувався наперед, підняючи і викидаючи в снігових диметках.

Обігнавши кінний проїзд і тімних дзорників, він зупинився.

Спохав з години, прислухався...

З безодні ночі доїсся подсквний галім...

Курбметтими огляділи скороступими; вигра-^{ли} вили ступівки; гарматними підознучи з надійні амуни.

Подсквний галім наближався і кріп...

І фантом в нічній тиші вибухнув місн:

- Мама по лесу гуляла,
А кукушка куковала,
Сіда на своєму сукку-
Ку-ку, ку-ку, ку-ку...

Тра-та-та... заступотіли з бронетягача курбметти.

Пісню обірвавася... Комос подав команду:

- Впер!

Бронетягач поволи понав відсодити.

На станції Барнарка нагодувалися до бою.

У командування бойового дільниці перешли отаман Тимченко, який розсилав стрільців позадок залізничного насипу, позаду двірця.

До 6 годині ранку Сидоро-новіці заартакували станцію: заважали на базових потягах заїждати, заважали виходити і, коли провиділи, над сніговими суглобами троніся знов і розкари:

У-р-р-ра!...

На доганяючих стрільців несподівано за-трапалили скоростріли, Ратнові вони заповзли: стрільці віднесли на ноги.

Мисайло подав команду до контр-атаки, і насупив ворогові потягу стріли і мотики:

- Са-а-а-а!

Бій тривав 7-8 хвилин: Сидороновіці не витримали фінансу і загрозили наскоку стрільців і розсипали в сте-ну, селом отара, залуком робили воб-ки.

Коли дішло сонечко, стрільці вернули до станції на відпочинок.

Мисайло і ад'ютант його осудили? Торкові оглядали ворогів розійти.

Там, де скуповувалися два невідомі атаки, на ^{на горбку} Мисайло зупи-лись: наскоки на перу, що був ва-жкий ураного в осиві. Скинув очима на одинокі перу і... втрапив на свідомість...

Під його поглядом лежав суглиний сугли Миса. Вразили на перу: на широко відкриті, стовійні і ровні-свені вони зважно ризикували на Мисайла, немов вивурили якоїсь по-ради.

Торкові нагнали отухаву: змінили на коні, ніжно поцілували брата в нос

затпанах і сказав:

— Нто був сподіватися, що я буду твоїм катом...

Минули роки...

Була весна 1924 року...

На Сичелониківських степасах деленівна царина

Клима Степанівна доживала віку у церковного старости. Була вона підсмітливата, сива, давила кофа від старости; майже не гляділа з нею і не подавала голосу з під баранячого козуса, аки була вкритта і в дулі і в літні.

Де сини і що з ними, вона не знала, але не стравляла надії їх побачити.

Одного дня Микола Максимович прийіз з Сичелониківської станиці листа, що був адресований на Анну Степанівну, на листі значився заграничний митець.

Почувши про листа, Клима Степанівна, немов щось скорив^ш 20 років, зіскочила до того з нею і зачепила листа в свої руки.

Листа написав історик Михайло; виглядав він так:

Майору Миколи
Ст. Скальверюку
(Познань)
12-III-1924р.

Мої люди Батьки!

Не знаю, що з Вами, де Ви і що робите. Вручили Вам відомості, не можу докладаю відповіді про себе. Нині перебуваю з на нуртисю, на вигнанню, за дратуваннями...

Марафонів стріляючий мій безмірний...
 Російські весті, коли подув віс Бас, зі
 Сходу, стрілює вогнем, а Сергій в руку
 кистує і виходить за дратви в поле.
 Не стрілює мій зупиняюся і, еш-
 фатуючись на кисту, починаю тла-
 кати:

Степи, фігні степи!

Мука і неможливого, мука і настур-
 мбо і болісно... на Сході мука і
 ваших скорботних очей

Чулими вухами, напруженими слухом
 зупиняючись до землі, сміються по-
 нуті, як далеко на Сході брешуть
 тирси...

Любі батюшки!

На ваших степах похлину і мороз-
 но, бо стрілює сонце; нечуже сонце, ми
 завезли на цю землю...

Хайі воні вертаються на фігні
 мукові степи!

Потім перед сонцем уростає Аристок і
 триває в руках святу кисту,
 в якій вогненними словами напре-
 ачені слова:

Ві, уряди Господи!